Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2176 | 4 pagini — 20 bani | Duminică 29 aprilie 1956

TRĂIASCĂ 1 MAI

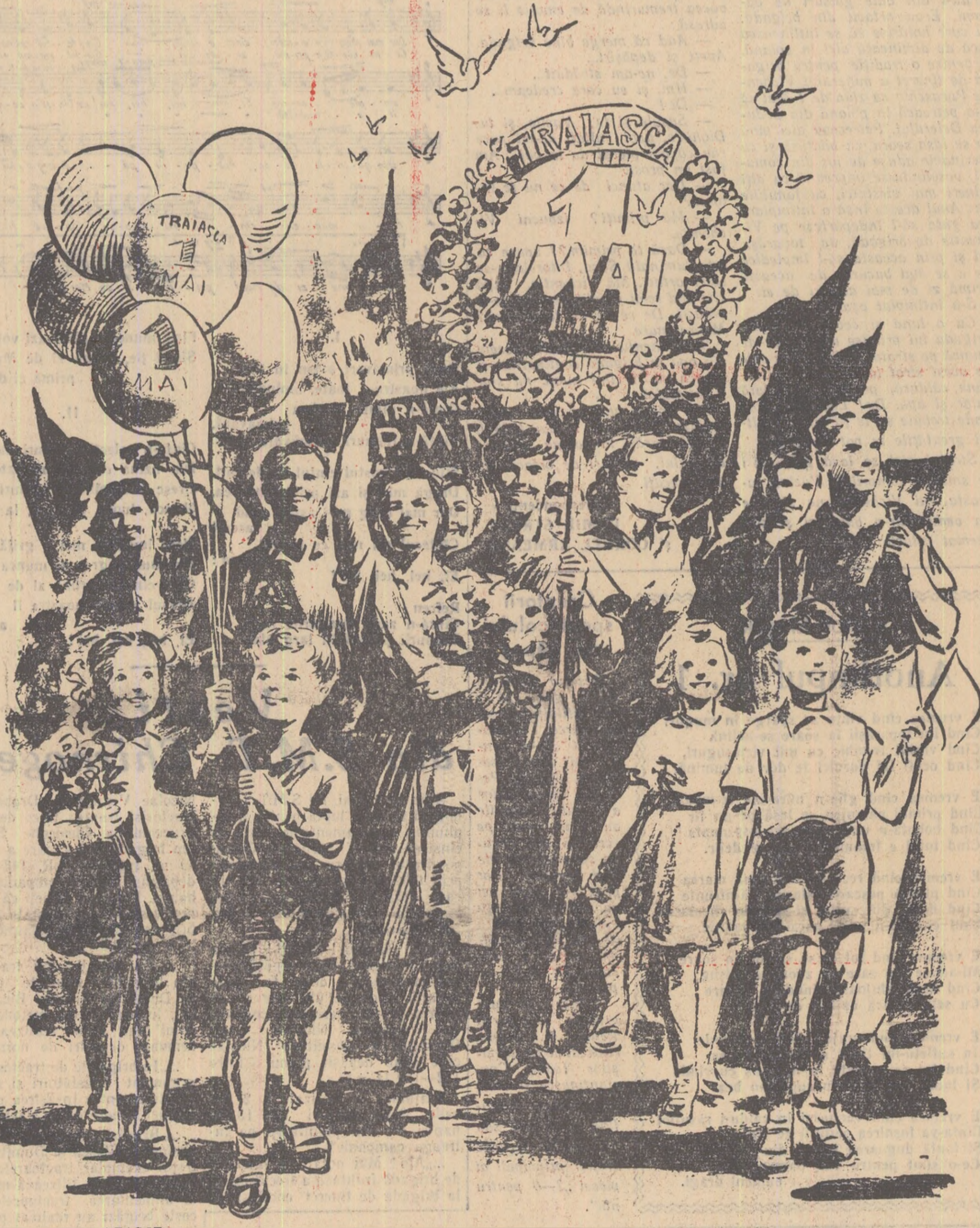

Desen de P. NAZARIE

La braț în coloana cea mare

Pe masa redacției imaginile stau așezate în evantai, încă departe de aranjarea lor cuminte din pagina pe care o aveți în față. O discuție aprinsă se poartă pe marginea lor: care este mai însemnată?

— Furnalul cel nou — susțin mulți. Este cel mai mare din țară; cu el parcă simți crescînd industria noastră grea, temelia noului cincinal.

— Bine, de ce nu însămînțările? În campania agricolă de primăvară este acum cuprins întreg tineretul de la sate, împreună cu milioane de oameni ai muncii din agricultură. Și niciodată ca acum n-a mai arat tractorul atît pămînt unit prin voia țăranilor muncitori.

— Să arătăm ceea ce nu exista înainte! — iată o părere susținută aprins, în favoarea fotografiei în care brigada fruntașă de tineret, inițiatoarea unei noi mișcări în producție, asistă la o reprezentație de teatru.

— Copiii — viitorul nostru, care încă de la vîrsta aceasta învață să întindă pînzele pe navele viitorului — ce poate fi mai expresiv de 1 Mai?

— Totul pentru om — să ne bucurăm de casa cea nouă, aidoma altor zeci și sute în care treptat trec să locuiască oamenii muncii!

Ajutați-ne și voi, dragi cititori. Care imagine este mai însemnată? Oare n-aveți în uzina, în satul, în școala, în familia voastră, mii de imagini care servesc acelorași idei, poate de zece, de o sută de ori mai bine? Cum să exprimăm mai limpede și mai pătrunzător ideea sărbătorii de astăzi, Ziua solidarității internaționale a oamenilor muncii, în care poporul nostru muncitor își afirmă bucuria pentru rezultatele obținute sub conducerea partidului în construcția socialistă și hotărîrea de a îndeplini cu succes cel de al doilea plan cincinal, de a-și întări patria, de a apăra pacea, de a-și făuri un viitor fericit. Ce poate exprima mai limpede și mai pătrunzător simțămintele noastre de solidaritate cu toți acei ce luptă pentru un viitor mai bun, pentru liniștea omenirii? Noi n-am putut ajunge la altă concluzie decît că toate aceste imagini împreună, și alături de ele imaginea imensă, de necuprins a patriei, conturează ceea ce vrem să exprimăm — aspectele multilaterale ale felului în care tineretul nostru muncitor, utemiștii și întreg poporul și-au îndeplinit angajamentele și au întîmpinat măreața zi.

De aceea, îngăduiți-ne să vă așezăm alături, la locul de cinste, pe voi constructori de furnale și tractoriști, metalurgiști iubitori de cultură, locatari de casă nouă și pionieri veseli și îndrăzneți.

Și acum, la braț în coloana cea mare!

Noul furnal de la Hunedoara, de 700 m. c., a fost aproape construit. Bădină Ion, care-i sudor, a coborît de pe estacada metalică. Montorul Roșeală Gheorghe a încheiat ultima conductă.

— Cum a fost? — întreabă responsabilul brigăzii, Petre Dumitru.

— O clipă! Vă spun eu cum a fost — intervine fotoreporterul. Mi s-a spus că brigada voastră e fruntașă. Dar niciodată n-am reușit să vă găsesc pe toți. Unul era pe platformă în timp ce altul lucra la gurile de vînt ș.a.m.d. Acum, înainte de a pleca la altă construcție, rămîneți o clipă locului.

Mulțumesc!

— Noroc!

— Noroc!

Băieții din brigada a 12-a de tractoriști condusă de utemistul Niculae Vișinescu de la S.M.T. Chirnogeni ciocnesc paharele cu bere cinstind succesele obținute în preajma lui 1 Mai.

Priviți cît sînt de veseli! Angajamentul lor în întîmpinarea sărbătorii primăverii a fost de a realiza peste 550 hantri. Și l-au îndeplinit!

Printre fruntașii brigăzii sînt tinerii tractoriști Constantin Spoiala, Radu Sava, Nicolae Vișan, Gheorghe Manta și ucenicii tractoriști Gheorghe Capdemai și Gheorghe Vlad, pe care-i vedeți în fotografie, bucuroși că eforturile lor au contribuit la grăbirea ritmului desfășurării muncilor agricole de primăvară.

Citiți în pagina II-a convorbirea telefonică cu corespondentul nostru din regiunea Constanța.

Purtătorii cravatelor roșii

Doi băieți harnici și îndemînateci meșteresc ceva, cu multă migală, din lemn, pînză, clei... Fotoreporterul i-a surprins la lucru, la cercul de navo-modele de la Palatul Pionierilor, construind modele de yacht-uri, yole și vase de transport, cu care se vor prezenta la concursul mîinilor îndemînatice. Micii constructori sînt pionierii Ion Bazavan și Cristian Triaire, elevi ai școlii elementare de 7 ani mixte nr. 179 din Capitală. Aici, la palat, de la profesori și instructori, au învățat zeci de lucruri utile, au învățat să muncească cu spor. La școală, tot profesorii și instructorii i-au ajutat să se poarte frumos, să fie exigenți față de el și să obțină totdeauna rezultate bune. Priviți-i: poartă la gît un semn al vredniciei și devotamentului, cinstei și curajului — cravata roșie de pionier. Mîine se împlinesc 7 ani de cînd, pentru prima dată la noi în țară, cei mai buni dintre copii au primit acest semn. Sărbătoarea primăverii coincide cu bilanțul frumos al acestor ani: fiecare din cei distinși cu acest semn, fiecare din cei mai merituoși copii ai acestei generații se străduiește să devină, așa cum a făgăduit, un cetățean demn al patriei noastre, un luptător dîrz, cinstit și curajos pentru victoria socialismului.

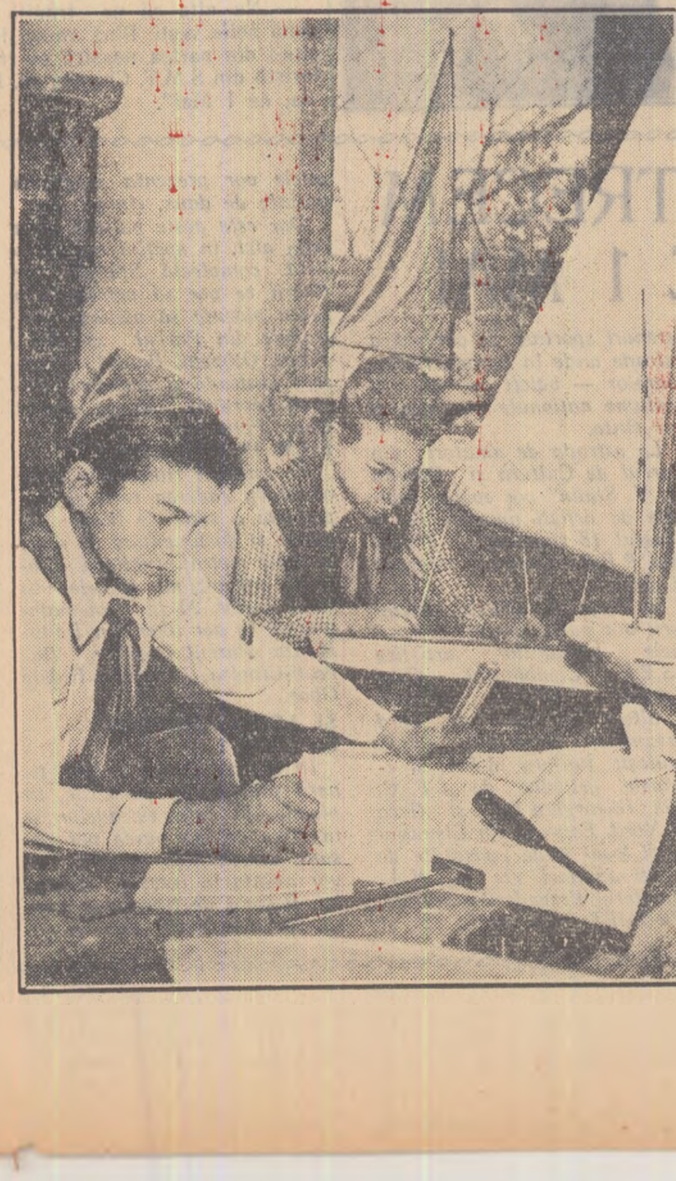

Nicolae Labiș

IN MAI

1.

Toți pomii în zori și-au mișcat cu mirare
Perlele florilor scăpărătoare,
Ritmice grupuri de foc vegetal,
Îmbrățișare de jar și răcoare.

Aseară toți pomii pustii
Legănau descărnatele crengi cenușii,
Dar eu presimțeam că într-înșii se schimbă ceva

Și-a așteptare tulburătoare
Clopotul inimii beat răsuna.

Noaptea întreagă am stat priveghind,
Besna curgea ca un fluviu afară,
Eu bănuiam, auzeam cum se naște
Minunea tainică de primăvară,
Mă încordam întunericul des să-l străbat,
Să văd ce se-ntîmplă și iată
Privirile mi s-au lărgit, am primit
Taina-nfloririi, duioasă, curată,
Pe care acum eu o știu mult mai bine
Decît pomii cu flori și albine.

Lacom torc crengile seva subțire,
Crengile tremură fără oprire,
Cerul deasupra se-apleacă mai tare
Pomu-n suavă durere tresare,
Și-n zori, în văzduhul umed și pal,
Pomii își flutură -n vînt cu mirare
Ritmice grupuri de foc vegetal,
Perlele florilor scăpărătoare.

2.

Priviți-vă unii pe alții, atent.
S-au închegat cute noi pe figură,
Fruntea mai larg e curbată acum,
Gura zîmbește acum mai matur,
Coardele pieptului sună mai plin
Ochii vă ard cu ciudată lumină:
Prima, din altele multe ce vin,
Trăiți înflorirea aceasta deplină.

Tineri născuți dintr-un veac furtunos,
Tineri supuși la o grea încercare,
Nereținuți timpuriu, am intrat
În complicata vieții viitoare,
Cu jocuri în gînd și naivi, am pășit
Din copilărie de-a dreptul în viață.
De-aceea pe unii ne-a descumpănit
Forfota aspră de foc și de ghiață.

Totuși, și poate de aceea, acum
Mai împlinită-i privirea și gîndul,
Gîndul și brațele noastre mai drept
Ajută puterea ce schimbă pămîntul.
Fierul se-ndoaie cînd noi poruncim,
Lanul cînd noi poruncim ne dă pîine,
Miezul pămîntului de-l înfruntăm,
Înfrînt de sforțările noastre rămîne.

Dacă-n trecut ne scăpau mari probleme
Și lucruri mici dilatam fără rost,
Dacă obraznici zîmbeam chibzuinței,
Dacă-nșelați de-aparențe am fost,
Eu nu regret — căutam totuși drumul
Spre zarea ce-și pîlpîie jarul curat.
Totul se schimbă în bine cînd oamenii
Că-s oameni întregi n-au uitat.

Azi minuim o mașină, un plug,
Un condei, o idee ce arde cu pară,
Mîine-poimîine noi vom minui
Complexe întregi de mașini și o țară.
Această răspundere-i fără sfîrșit,
Pe noi ne privește atent tot poporul.
Prin felul cum creștem, prin tot ce gîndim
Noi hotărîm cum va fi viitorul.

Atunci, puri și mîndri, cînd vom apuca
Frînele vremii în palme ca-n clește,
Nu-i vom ierta pe cei răi și cei lași,
Vom răsădi tot ce încă lipsește.
Astăzi, în creșterea noastră de mai,
Sporiți-vă forța simțirii și-a minții,
Sorbiți însetați și cu cugetul treaz
Cele ce pot să ne-nvețe părinții.

În ultimele zile, în uzina „Matyas Rakosi" tovarășii de muncă au aplaudat călduros inițiativa brigăzii de tineret a tov. Năstase Mitroi de a aplica cele mai avantajoase metode înaintate.

Una din consecințe — acum e rîndul brigăzii să aplaude, într-o elegantă lojă, artiștii Teatrului Național „I. L. Caragiale" în piesa „Regele Lear".

Blocul II-1 din cartierul de locuințe Vatra Luminoasă a fost dat în folosință. La primul etaj (scara A) și-a luat în primire noul apartament o tînără familie. El, tehnician la Întreprinderea de drumuri și poduri, ea țesătoare la „Mătasea populară". Puștiul, băiatul lor, școlar în cl. I elementară.

Puștiul ridică o problemă: camera dinspre stadion să fie a lui. Dar aici mai trebuie discutat — și tatăl este mare amator al jocului cu balonul rotund.

Nu știm cum se va rezolva „conflictul". Cert este că acum, cînd părinții instalează o draperie, puștiul își pune o nouă problemă. De data aceasta emoționantă și gravă: unde să fie așezat portretul mămichii?

Fotografii de D. F. DUMITRU R. COSTIN și C. CIOROBEA

Să ne gîndim...

De 1 Mai trebuie să ne gîndim la mînă. La mîna omului. Mîna este produsul muncii; este probabil produsul cel mai interesant al muncii. Oamenii s-au obișnuit să numească produse ale muncii — mărfurile, piramidele, Gioconda, fuselajul avionului cu reacție; dar din oricîte a creat munca pe pămînt, nimic nu suferă comparație cu mîna omului. O mînă, cu mușchii și ligamentele ei complicate, cu uimitoarele ei cinci degete, e o creație unică. O singură clasă în istorie a înțeles forța mîinii omenești. Clasa aceea e simbolizată prin două unelte elementare, care, fiecare la vremea ei a modificat mai mult sau mai puțin mîna — oasele, mușchii și ligamentele: secera și ciocanul. Clasa aceea a învățat încă acum aproape 100 de ani de la unul din cele mai splendide spirite care au slujit-o în decursul istoriei ei că „...mîna se prezintă nu numai ca organ al muncii, dar este totodată și produsul ei". Engels a explicat aceasta într-un manuscris excepțional străduindu-se să arate ce concluzii trebuie trase din drumul de la maimuță la om. Explicîndu-i-se, clasa a tras concluzia sa: a strîns bine cele cinci degete formînd un pumn, și-a încordat mușchii și a lovit. Niciodată mîna nu a trăit glorii mai ample ca cele pe care i le-a consacrat clasa muncitoare.

Am văzut mulajul mîinii lui Chopin: nu știu ce ar putea să mă emoționeze mai mult și ca atare nu vă pot descrie și explica nimic. Am văzut la bufetul D.G.H. de la Bicaz un șofer mîncînd orez cu lapte; ținea în palmele mari, negre de ulei, castronașul delicat; minute în șir nu mi-am putut lua privirea de la mîinile lui; străluceau în întreaga cameră, luminate parcă de orezul alb — o strălucire neagră, fecundă, de pămînt. Am văzut într-o dimineață mîna lui Pașca Gavrilă. Am remarcat-o într-o situație amuzantă care nu i-a știrbit însă cu nimic.

Ușor băut, bine dispus, în hainele lui cele bune care, fie vorba între noi, „nu-i prea vin" — Pașca stătea cu nevasta în fața localului de vot, după alegeri, duminică 11 martie. Era un soare de stațiune de odihnă monotonă, zăpadă, geruleț, cer albastru neverosimil, fumuri albe ridicate candid din cele cîteva coșuri ale așezării de la tunel-intrare — toate acestea plus Steaua de Erou al Muncii Socialiste și rîsul lui Pașca, cum vă spun, ușor băut; a venit bătrînul Menhard, cu familia sa numeroasă — fii, fiice, gineri, nurori, ceva sugerînd familiile patriarhilor prolifici din Biblie. Una dintre fiice, cea mai tînără cred, s-a plîns că i-a înghețat mîna. Pașca — volubil și cochet — i-a luat imediat mîna într-a sa și a început să i-o încălzească; atunci i-am văzut degetele butucănoase, unghiile mari și rotunde, palma lată, pielea aspră și tare, o mînă masivă, care impune, cu totul respectabilă; strîngea între degetele sale degetele fetei lui Menhard și ea chicotea, desigur cochet, dar nu frivol; Pașca își trecea palma dură pînă la încheietura mîinii ei și fata, măgulită, admitea.

— Măi, o să se supere nevasta...

— Pe dracu... rîdea Pașca. Te superi, nevastă? și mîngîia vesel și încîntat palma fetei. Te superi zi? Lăsînd-o pe tînăra Menhard cîteva clipe, se întoarse spre „dumneaei" — o femeie corpolentă și timidă, legată cu o basma cuminte, purtînd o fustă cumsecade — și-o cuprinse în brațe cu o naturalețe irezistibilă. O strînse în brațe cît putu de viguros și corpolenta tovarășă Pașca mi se păru, deodată, în brațele omului acesta scund, o vrabie. Așa am cunoscut mîna lui Pașca, brațele sale.

De 1 Mai trebuie să ne gîndim la drumul de la maimuță la om, la mînă, la pumn, la secera și ciocan. La Chopin. La Pașca. Și la automatizare. Mai ales la automatizare.

De 1 Mai trebuie să ne gîndim la glasul omului. S-a născut, s-a modelat, s-a dezvoltat în ceea ce numim „procesul muncii"; e o formulă aridă acest „proces al muncii" destrămînd orice vrajă. În imaginația mea cel puțin, munca e o nebuloasă din care s-au desprins — din ce în ce mai evoluat — solii vieții noastre: unealta, muzica, Hamlet, creionul. La început a fost cuvîntul — spune Biblia. Dar milioane de oameni nu cred așa. La început a fost stropul de energie consacrată confecționării unui obiect necesar omului. Cine-și mai amintește de acel prim efort de început în care erau închise toate minunile lumii? Cu fiecare audiție a liedurilor lui Schubert sau a ariei clopoțeilor din Lakmé, ne depărtăm de amintirea lui, îl uităm mai profund. Și, de fapt, în fiecare glas uman am trebui să auzim trecutul și viitorul, sunetul nearticulat și liedul.

Cînd am fost prima oară la operă — aveam la activ cîteva lecturi generoase și se cînta pare-mi-se „Hansel și Grettel", — am trăit o asemenea bucurie încît mi-a devenit imediat clar că oamenii, atunci cînd vor fi cu toții fericiți, nu-și vor mai comunica gîndurile decît cîntînd. Mai evoluat și mai dens, acest gînd al copilăriei mi-a revenit nu de mult în batardoul barajului de la Bicaz, asistînd la dinamitările stîncii, auzind glasul artificierului-șef.

Am impresia și azi că în zece minute ale după-amiezii de 10 martie 1956, am trecut prin cîteva ere ale istoriei omenești, numai ascultînd sunetele emise de omul acela instalat undeva sus, pe o stîncă a malului stîng, avînd la picioare întreg batardoul. Mai întîi am fost proiectat într-o epocă dinaintea comunei primitive, într-o epocă a sunetelor nearticulate. Omul a dus la gură pîlnia puțin comică și a strigat după cîte am înțeles: „Arde! Ardee! Ardee!" Era un răcnet nediferențiat, pe care „e"-ul acela final nu numai că nu-l înmuia, dar îl făcea mai sălbatic, mai strident. Apoi „s-a tras o telegramă" — adică s-a aruncat în aer o cantitate oarecare de dinamită pentru a se auzi peste tot că aici, în batardou, încep dinamitările. Nu era prima oară cînd auzeam dinamită sărind în aer; într-o manevră, prin 1951, am marcat focurile „inamicului", tot așa — cu dinamită, fals, dar atunci toată operația mi s-a părut numai gălăgioasă. Acum, aici, după acel răcnet „arde", „telegrama" m-a fixat în depărtări, cînd oamenii se anunțau pe creste, prin focuri. Peste cîteva minute artificierul șef a articulat precis, clar: „Dă foc la Prisăcaru! Dă foc la Antonoaia! Dă foc în batardou!" Intrasem în civilizație. Rapid, sus pe stînci, pe malul drept și stîng, jos, în batardou — artificierii au aprins febril fitilurile și apoi au fugit calmi spre ascunzători. Ne-am îndepărtat și noi, am urcat cîteva trepte și am intrat în baraca inginerului Kamenitzer, așteptînd, așteptînd... Și deodată, totul a început să tremure, să vibreze, totul în jurul meu a început să descrie sinusoide. Ședeam rezemat de ușă, privind pe geam spectacolul stîncilor sărind în aer și auzeam cum pietre, pămînt, iar pietre cad pe acoperișul barăcii, pe treptele de lemn, pe circomvoluțiuni, pe nervi. Cînd canonada s-a întețit, cînd totul căpătase amplitudinea maximă, întins eu însumi la maximum, m-a fulgerat amintirea unei clipe asemănătoare trăită nu știu — de mine sau de altul? într-un adăpost sau într-o tranșee? în Madrid? Londra? București? Stalingrad? în '36? '41? '42? '44? nu știu — tot așa sub pietre moloz, pămînt, pămînt — îngrozitor! Era numai o simplă explozie de dinamită, iar afară și în mine un infern. Cu fierul roșu se mai ard azi negii — operație numită elegant cauterizare. Cu dinamită se aruncă în aer stînci și se mimează în armată „focul inamicului". La vremea lor, fierul roșu, dinamita, erau printre culmile imaginației destructive. Azi, fleacuri. Care ne sperie, ne înfricoșează, ne îngrozesc. La Hiroșima, de cîte ori un avion trece pe cer — oamenii ridică privirile încă și azi alarmați, neliniștiți. Eu, aici, în baraca lui Kamenitzer, mă tem de dinamită și de exploziile ei. N-am cunoscut bomba atomică, dar teama n-are gradație, nu are grade de comparație ca adjectivele. Teama nu e un adjectiv și, mai ales, nu suportă adjectivele. E teamă — la Hiroșima și la Bicaz. Inregistram bubuiturile din ce în ce mai rare; simțeam cum baraca își refixează rădăcinile. Apoi tăcere. Am deschis încet ușa, cu un scîrțîit extrem de liniștitor pentru nervi. Pe trepte, în jurul barăcii, doar cîteva pietre, cîțiva bulgări de pămînt... Mi se păruse că-i aud pe acoperiș. Teama, tot timpul teama! Aerul impur, saturat de praf de stîncă. Și deodată un strigăt rar, lung, splendid: „Ga a! Gataa! Gataaa! Gaataa!" Acei doi „a" sunau amplu, orchestral. Părea un cîntec, o superbă modulație a coardelor vocale, un fel de imn al artificierului-șef curățind aerul de impurități și teamă. Era melodie, ritm, măsură, un legato, un crescendo de la pianissimo la forte. Artificierul-șef cînta! „Gaa-taa! Gaa-taa!" — se deschidea o nouă epocă istorică, probabil aceea visată cîndva la „Hänsel și Grettel", după cîteva lecturi generoase. Melodiile se vor naște spontan pe întreg pămîntul, cum s-a născut cîntecul acesta neașteptat plutind peste batardou. Atunci în acel „proces al muncii" devenit atît de fericit, probabil că glasul omului va fi supus unor noi modelări. Atunci, nu se va mai gîndi nimeni dacă dinamită, bombă atomică sau bombă cu hidrogen sînt sau nu depășite, nu va mai fi teamă la Hiroșima și Bicaz, oamenii își vor asculta vocile și-și vor spune orgolioși și liniștiți: iată, i-am ajuns pe Șaliapin și Caruso.

De 1 Mai trebuie să ne gîndim la glasul omului, la artificierul șef și Caruso. Și la pace.

De 1 Mai trebuie să ne gîndim la creierul omului, la ideile sale, dezvoltate odată cu vorbirea articulată, cu perfecționarea activității mîinilor. Lîngă frumusețea unei mîini nu pot așeza decît incandescența unei idei omenești. Va veni o vreme, cînd lîngă uneltele care simbolizează munca vom pune și simbolul Ideii — filamentul unui bec electric, să zicem. De 1 Mai ar fi poate necesară o odă ideii. Dar în ultima vreme, și, am impresia cu cît va trece timpul, odele se dovedesc din ce în ce mai perimate. Nimic pe acest pămînt nu are încă dreptul să fie idolatrizat.

In locul unei ode ideii, am preferat săptămîna aceasta — poate cam prea brutal — o plimbare prin piețe să văd cum se vinde carnea. Era chiar indicația lui Engels: „...cea mai mare influență a avut-o carnea asupra creierului care a primit, datorită ei, într-o cantitate mult mai mare ca înainte, substanțele necesare pentru nutriția și dezvoltarea lui, ceea ce i-a dat posibilitatea să se perfecționeze mai rapid și mai complect, din generație în generație". Afirmația — oricît de dur vi s-ar părea — nu și-a pierdut actualitatea.

Situația nu e încă mulțumitoare. Gospodinele au păreri comune asupra situației, pe care mă grăbesc să le rezum: a) prețul e ridicat pentru cei cu salarii încă mici, în fapt cei mai frecvenți clienți ai piețelor; b) chiar dacă ești hotărît să cumperi, te nemulțumește deseori serviciul — „se dă prea mult os, tovarășe"; c) e mai convenabil uneori la speculant, cît e el de speculant, fiindcă îți dă carnea care-ți place.

Ar trebui mult mai larg explicat în piețe, din om în om, de ce carnea e încă scumpă, de ce „oasele" mai sînt o problemă pentru gospodine, de ce mai avem atîtea greutăți cu educarea vînzătorilor noștri, de ce ne mai dau atîtea bătăi de cap speculanții în perioada aceasta, cum o să scăpăm de ei, cum o să mîncăm carne mai multă și mai ieftină. Explicat și acționat cu încredere. Căci de 1 Mai — trebuie să ne gîndim la creierul omului, la ideile sale, la părerile lui Engels!

Mînă, gură, creier. De 1 Mai trebuie să ne gîndim la mult mai mult, la trupul omului. A lua cunoștință concret, cu toate cele 5 simțuri, de trupul omului — mi se pare o acțiune elementară a oricăruia dintre noi, dacă vrea să înțeleagă ceva mai mult din viață. Vine o vreme în viața fiecăruia cînd înțelege concret ce e un trup, ce înseamnă armonia lui. Un prieten mi-a povestit — laconic ca o lacrimă — cum a înțeles el prima oară ce înseamnă un trup de om: la Auschwitz în '43, a văzut înălțîndu-se într-o seară fum din coșurile camerelor de gazare. Fumul acela perfect normal era trupul mamei sale, trupul surorii mai mari, trupul surorii mai mici. Un altul mi-a povestit altceva: „In grădina Ateneului am văzut zilele trecute copii jucînd fotbal; printre ei un băiat în cîrje fragile, fără un picior — arbitrul; urmărea fiecare fază, alerga odată cu ceilalți, strigînd odată cu ei. Dacă unul făcea henț și nu recunoștea, bătea cu cîrjele în caldarîm: henț! Cînd echipele au obosit, arbitrul a cerut „partea" sa: să dea cu piciorul valid în minge; cineva i-a aruncat mingea în aer și atunci el, sprijinindu-se cu toată puterea în cîrje, tremurînd aproape, a dat cu dreptul în minge, rămînînd cîteva secunde suspendat deasupra pămîntului, i-am simțit nervii pîrîind, i-am simțit trupul vibrînd ca și bucuria, l-am simțit legîndu-se de fiecare fibră a trupului meu".

In martie la Bicaz am înțeles și eu ce înseamnă trupul. Vine o vreme cînd fiecare... În același 10 martie, dar noaptea, schimbul III din batardou a fost trimis acasă de inginerul A. Motivul: minus 17 grade! Există o dispoziție precisă a direcțiunii: se lucrează pînă la temperatura de minus 15 grade. Sub această temperatură nu se mai lucrează și fiecare inginer răspunde de îndeplinirea dispoziției. Noaptea, între batardou și punctul meteorologic au loc convorbiri telefonice rapide: — Cît? Minus 13 grade... Cît? Minus 15 grade... Se mai putea lucra... Cît? Minus 17 grade! Doar două grade depășite, nu se mai putea lucra: era vorba de fiecare nerv, de fiecare mușchi, de fiecare falangă a degetelor, de fiecare celulă a epidermei. Aveam concret imaginea cum rezistența, forța, capacitățile trupului — pînă la cea mai mică celulă! — sînt măsurate cu gradul. A doua zi dimineața, duminică, plimbîndu-mă prin Dodeni, prin Bicaz — m-am delectat cu tablourile rufelor întinse pe frînghii, la soare să se usuce: cămăși, izmene, batiste, scutece de copii, combinezoane, rochițe, chiloți, cearceafuri, fețe de pernă, tricouri, flanele — toate, toate sugerîndu-mi trupuri, trupuri.

De 1 Mai trebuie să ne gîndim la armonia acestui trup omenesc, la nervii lui, la circulația sîngelui în artere. La tehnica securității muncii. Și la hainele lui, la rufele lui, la tot ce-l îmbracă și-l apără, la tot ce-l face întreg și splendid.

De 1 Mai trebuie să ne gîndim la mult mai multe decît trupul omului; trebuie să ne gîndim la trupul omenirii. Nici una din sărbătorile lumii nu-ți face mai clară ideea că omenirea —în tot ce are mai bun — e un singur trup, un singur organism, o singură respirație. Că, mai ales asupra ei acționează acea ciudată lege biologică pe care Darwin a numit-o legea corelațiunii creșterii. Engels o explică astfel: „In conformitate cu această lege, anumite forme ale unor părți dintr-o ființă organică sînt întotdeauna legate cu anumite forme ale altor părți care, după cum s-ar părea, n-au nici o legătură cu primele... Schimbările unor anumite forme atrag după sine schimbarea formei altor părți ale corpului, deși nu sîntem în stare să explicăm această legătură" Mamiferele cu copite despicate, au de obicei, un stomac complicat adaptat rumegării. Fără excepție, animalele care au glande mamare pentru alăptat — au globulele de sînge fără nucleu celular, iar occipitalul legat de prima vertebră a șirii spinării prin două epifize. Ce legătură tainică e între osul occipital și glandele mamare?

Ce legătură poate fi între existența unui avion cu reacție Tu-104 care face ruta Moscova-Londra în 3,30 ore și alimentația unui muncitor francez? Ce influență poate avea începerea betonării barajului la Bicaz asupra psihologiei celor din Brazilia?

Și acum aproape un secol, a anticipat cumva Chopin prin mîna sa inegalabilă— acea invenție stranie, de necrezut a savanților americani „mîna atomică"? Nu cumva o descoperire a celor care lucrează azi la Mirnîi, în Antarctida va produce o asemenea modificare în mersul lumii, încît peste 10-20 de ani glasul artificierului-șef va suna altfel? Și cine ar putea spune dacă un asemenea eveniment remarcabil ca scăderea zilei de muncă în U.R.S.S. nu e începutul unor neașteptate schimbări în viața mea?

Nu știu, legea corelației creșterii acționînd pe organismul omenirii uimește, dar o simt entuziasmat acționînd. De 1 Mai să ne gîndim că în fiecare clipă pe care o trăim, zac probabil modificări uluitoare ale vieții și muncii pe pămînt.

RADU COSAȘU

Tot împreună

Vichentie Paraschiv ajunsese primul în luminiș. Așezarea minieră rămăsese în urmă învăluită într-o ceață subțire și tremurătoare ca o pînză de borangic. Iarba măruntă a poienii, cupele liliachii ale brîndușelor crescute la tot pasul, pîlcul de brebenei zăriți printre copaci răspîndeau în aer arome tulburătoare care trezeau în sufletul tînărului un sentiment de bucurie și dragoste de viață.

— Hei! — strigă într-o pornire neașteptată, stîrnind o veveriță roșcată care l-a urmărit pe tăcute mai tot drumul sărind din copac în copac. Pădurea îi răspunse cu zeci de ecouri.

— Hei! mai strigă o dată Vichentie.

De data aceasta auzii răspunzîndu-i din vale glasuri de oameni. Erau ortacii din brigadă, cu care hotărîse să se întîlnească încă de dimineață aici în poiană. Devenise o tradiție pentru brigada de tineret a minerului Vichentie Paraschiv ca ziua de 1 Mai să și-o petreacă în poiana din pădurea Delerului. Petreceau aici pînă ce se lăsa seara, cu băutură și cu merindele aduse de jos din comună, veselindu-se împreună cu alți mineri mai vîrstnici, cu familiile lor. Anul acesta însă o întîmplare era gata să-l îndepărteze pe Vichentie de brigadă, de tovarășii lui și prin aceasta să-l împiedice de a se mai bucura de această primă zi de mai alături de ei.

S-a întîmplat așa...

Cu o lună și ceva în urmă, brigada lui primise un alt loc de muncă pe stratul 3. Știți cum este pe acest strat la Aninoasa... Cărbune, căldură, presiune, cîteodată chiar și apă. De! Loc dușmănos unde trebuie să te ții bine că altfel greutățile te pot da gata.

Stratul aici se lasă greu să i se smulgă comorile. Văzînd aceasta, lui Vichentie nu știu ce i-a venit într-o bună zi și și-a chemat ortacii:

— Măi Sasule, măi Tudore, ascultă și tu, Vasile Petrov, vino mai aproape și tu, Dionisie... Eu... să nu mi-o luați în nume de rău, dar mă tem că trebuie să vă părăsesc. Eu o să cer să fiu mutat în altă brigadă... mă duc la Hoțea, la el se cîștigă mai bine și apoi...

N-a mai zis nimic altceva. Îi venea greu... N-au mai zis nimic ortacii. De, dacă nu mai vrea omul...

Aproape o lună a lipsit Vichentie din brigadă. Dar asta nu a împiedicat-o cu nimic să-și îndeplinească planul. Ba l-a și depășit. Văzînd aceasta, într-o bună zi, înainte de șut, pe cînd ortacii erau strînși la un loc în sala de apel, Vichentie veni la ei. Se simțea la mare strîmtoare. Cu vocea tremurîndă de emoție li se adresă:

— Aud că merge bine brigada. Aveți și depășiri...

— De, ne-am străduit...

— Hm, și eu care credeam...

— De!

— Sasule și tu, Vasile, și tu, Dionisie, apoi aflați că-mi pare rău că am plecat de la voi... Am fost un prost.

— Dar atunci de ce nu te întorci?

— Mă primiți? izbucni Vichentie.

— Dacă te primim?! spuse cu fața luminată Sasu, întorcîndu-se către ortaci. Mă Vichentie, după cîte văd te-ai prostit de cînd ne-ai părăsit. De ce să nu te primim? Mîna-i mare.

Și Vichentie Paraschiv reveni din nou în brigadă continuîndu-și munca ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

Așa dar și anul acesta după amiaza zilei de 1 Mai 1956 îl va afla iarăși în poiana pădurii Delerului, alături de ortacii din anii trecuți.

Corespondenți
IRIMIE STRAUȚ
și CORNEL ARMEANU

CÎNTEC DE 1 MAI

Versuri: **Mihai Beniuc**

Muzică: **Ioan D. Chirescu**

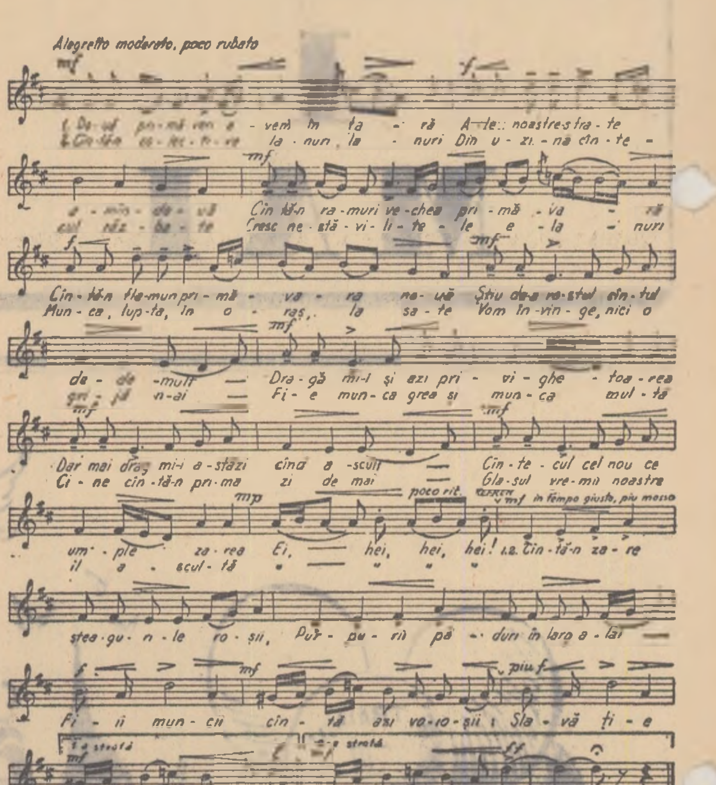

Alegretto moderato, poco rubato
Refren
poco rit.
in tempo giusto, più mosso
Ei, hei, hei, hei!
Fi - ii mun - cii cîn - tă azi vo - io - șii: Sla - vă ți - e
pri - mă zi de Mai! pri - mă zi de Mai!

I.

Două primăveri avem în țară
Ale noastre-s, toate, amîndouă,
Cîntă-n ramuri vechea
primăvară,
Cîntă-n flamuri primăvara nouă.

Știu de-a rostul cîntul de demult,
Dragă mi-i și azi privighetoarea,
Dar mai drag mi-i astăzi cînd
ascult
Cîntecul cel nou ce umple
zarea:
Ei, hei, hei, hei!

Refren:
Cîntă-n zare steagurile roșii
Purpurii păduri în larg alai.
Firii, muncii-i, cîntă azi voioșii:
Slavă ție, primă zi de Mai!
primă zi de Mai!

II.

Cîntă-n colective lanuri, lanuri,
Din uzină cîntecul răzbate,
Cresc nestăvilitele elanuri
Munca, lupta, în oraș, la sate.

Vom învinge, nici o grijă n-ai
Fie munca grea și munca multă.
Cine cîntă-n prima zi de mai
Glasul vremii noastre îl
ascultă:
Ei, hei, hei, hei!

Victor Mașek

Anotimpul nr. 1

E vremea cînd viața se sparge în muguri
Cînd lin toporașii la soare se-nclină
Cînd vîntul te-mbie cu mii vicleșuguri,
Cînd ochii tăi dornici te dor de lumină.

E vremea cînd glia-n miresme te-mbată.
Cînd primul păianjen se lasă pe-un fir
Cînd hohotă-n unde genunea-nspumată
Cînd totul e freamăt și cînt și delir.

E vremea cînd rece se zbuciumă marea
Cînd pleacă pescarii talazuri să-nfrunte
Cînd dorul din suflet și-aprinde chemarea
Cînd clocotă-n albii păraie de munte.

E vremea cînd tot ce se scaldă în soare
Mi-aduce din zare un zvon de belșug,
Cînd brațe vînjoase afundă-n ogoare
Cu sete adîncă cuțitul de plug.

E vremea cînd vraja iubirii s-aprinde
În sufletu-mi tînăr și dornic de ea,
Cînd tot ce e viață în mine-aș cuprinde
Și lumii i-aș da-o în cupă s-o bea.

E vremea cînd versu-mi în caldu-i răsuflet
Cînta-va foșnirea pădurii de fagi;
Și toată dogoarea iubirii din suflet
Ce-o simt pentru voi, oameni noi,
oameni dragi.

Creatorii spectacolului de păpuși

Desigur că acum va fi greu să le mai întîlniți pe realizatoarele spectacolului „2—0 pentru noi" într-o asemenea situație. Perioada pregătirilor a trecut, păpușile au prins viață pe scenă și, spre bucuria spectatorilor, ele sînt reușite. Dar pînă s-a ajuns aci au trebuit discuții îndelungate pentru ca atît figurile păpușilor, cît și mișcarea lor să fie expresivă.

Iată-le în fotografie: regizoarea Renée G. Silviu, realizatoarea păpușilor Ioana Constantinescu și două mînuitoare discutînd dacă sînt sau nu reușite figurile eroilor principali ai piesei „2—0 pentru noi".

Vești din S.M.T. Chirnogeni

Ajun de 1 Mai. La S.M.T. Chirnogeni se duce lupta pentru îndeplinirea angajamentelor luate în cinstea acestei sărbători. Corespondentul nostru ne transmite prin telefon vești despre felul în care luptă tractoriștii să-și îndeplinească angajamentele luate. Iată relatarea:

„Alo, redacția! Notați! 12 din cele 13 brigăzi și-au depășit planul în decada a doua. În frunte se află brigăzile utemiste și de tineret printre care cele conduse de Vișinescu Nicolae, Lupu Gheorghe și Dumitran Nicolae care și-au depășit planul între 132—159 la sută.

Stațiunea a realizat în 2 decade 8.400 hantri din 13.692 hantri cît sînt planificați pe întreaga campanie".

...„Alo! Mai notați că drapelul de brigadă fruntașă a trecut acum la brigada de tineret condusă de Nicolae Vișinescu. Drapelul de tractorist fruntaș trece de la Ion Cruceanu la Gheorghe Socodol, din brigada a 5-a, care a realizat cu un tractor I.A.R. 148 hantri, depășind planul campaniei cu 7 hantri. Puteți să scrieți că asemenea vești au fost purtate în toate brigăzile de foaia volantă „Tractorul nr. 2".

...„Mai notați: toți tractoriștii din brigăzile utemiste conduse de Dumitran Nicolae, Bica Nicolae, lucrează după metoda graficului orar. Zilnic realizează însemnate depășiri de normă".

...„În brigăzile de tractoare s-au organizat consfătuiri și aplicații practice pentru însușirea de către ucenici a meseriei de tractorist".

...„Brigăzile conduse de Lupu, Vișinescu, Pascu și Dumitran, întrețin exemplar tractoarele, ascut fiarele de plug, filtrează motorina la alimentarea tractoarelor. Aceste brigăzi au realizat peste 70 la sută din planul campaniei. Tractoristul Dumitrescu Gheorghe din brigada a II-a a economisit pînă acum 613 litri motorină".

...„A apărut gazeta de perete în brigada condusă de Vișinescu. Unul din cele trei articole evidențiază pe tractoriștii Spoială Constantin și Manta Gheorghe care au realizat 95 la sută din planul campaniei".

Corespondentul nostru ne mai dă o veste: „În cinstea fruntașului Gheorghe Socodol, care lucrează în contul campaniei viitoare, s-a transmis muzică populară... dar deocamdată la patefonul brigăzii. Programul festiv în cinstea fruntașilor brigăzii condusă de Lupu Gheorghe a continuat în vagonul dormitor pînă la ora stingerii.

Acum la comitetul U.T.M. din S.M.T. Chirnogeni sosesc mereu noi vești din brigăzile de tractoare. În curînd tinerii vor putea afla, dintr-o ediție specială a foii volante „Tractorul", despre îndeplinirea angajamentelor luate".

—„Nu uita să ne trimiți și nouă noile vești. Pînă atunci felicită-i din partea noastră pe tractoriștii din S.M.T. Chirnogeni. Da, da, de 1 Mai".

Solemnitatea unor decorări la Prezidiul Marii Adunări Naționale

Sîmbătă la amiază, la Prezidiul Marii Adunări Naționale a R.P.R. a avut loc solemnitatea înmînării unor decorații.

La solemnitate au luat parte tovarășii dr. Petru Groza, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, Avram Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale, Eugen Alexe, locțiitor al ministrului Agriculturii Stoian Petrescu, locțiitor al ministrului Gospodăriilor Agricole de Stat, Aurel Ungur, locțiitor al ministrului Silviculturii și alții.

Pentru activitate îndelungată și merite deosebite în muncă au fost decorați cu Ordinul Muncii clasa II-a și clasa III-a un grup de medici, ingineri, muncitori și funcționari.

Au fost decorați cu Ordinul Muncii clasa II-a și clasa III-a un grup de muncitori, tehnicieni, ingineri și cadre de conducere din sectorul agricol și silvic, pentru merite excepționale și rezultate deosebite obținute în producție.

Pentru îndelungata activitate în domeniul literaturii, scriitorul Carol Molter a fost decorat cu Ordinul Muncii clasa II-a.

Cu ocazia apariției celui de al 2000-lea număr al ziarului „Steagul Roșu" din Petroșani, a fost decorat cu Ordinul Muncii clasa III-a tov. Constantin Măgdălin, redactor șef al ziarului.

Cu prilejul împlinirii a 40 de ani de activitate și merite deosebite în muncă tov. Lucreția Fekete, legătoreasă la Intreprinderea poligrafică din Sibiu, a fost decorată cu Ordinul Muncii clasa III-a.

Inmînînd înaltele distincții, tov. dr. Petru Groza a felicitat călduros pe cei decorați.

In numele celor decorați au răspuns dr. Ion Făgărășanu, Ștefan Găbrian, șofer, E. Buracioc, directorul centrului mecanic Constanța, E. Pălămaru, șef de laborator la Institutul de cercetări zootehnice și Crăciun Georgescu brigadier silvic.

(Agerpres).

Au fost stabilite grupele eliminatorii ale campionatului mondial de fotbal

Comitetul de organizare al campionatului mondial de fotbal al cărui turneu final va avea loc în anul 1958 în Suedia s-a întrunit la 26 și 27 aprilie la Lausanne pentru a definitiva înscrierile echipelor participante și a procedat la alcătuirea grupelor eliminatorii.

Cea de a VI-a ediție a acestei mari competiții sportive va cunoaște un adevărat record de participare: 53 de țări.

Intîlnirile din cadrul eliminatoriilor se vor desfășura tur și retur între 1 iunie 1956 și 31 decembrie 1957. Echipa R.P.R. a fost repartizată în grupa 7-a alături de R.P.F. Iugoslavia și Grecia.

Grupele eliminatorii au fost stabilite după cum urmează:

Europa: grupa I-a: Danemarca, Anglia, Irlanda; *grupa II-a:* Belgia, Franța, Islanda; *grupa III-a:* R.P. Bulgaria, R.P. Ungară, Norvegia; *grupa IV-a:* R.D. Germană, R. Cehoslovacă, Țara Galilor; *grupa V-a:* Olanda, Luxemburg, Austria; *grupa VI-a:* Finlanda, R. P. Polonă, U.R.S.S.; *grupa VII-a:* Grecia, R.P.F. Iugoslavia, R.P.R.; *grupa VIII-a:* Italia, Irlanda de Nord, Portugalia; *grupa IX-a:* Scoția, Elveția, Spania.

America de Sud: grupa I-a: Brazilia, Peru, Venezuela; *grupa II-a:* Argentina, Chile, Bolivia; *grupa III-a:* Columbia, Paraguai, Uruguai.

Din fiecare grupă europeană și sud americană se va califica cîte o echipă: cîștigătoarea grupei respective.

America Centrală și America de Nord: grupa I-a: Costa Rica, Curacao, Guatemala; *grupa II-a:* Canada, Mexic, S.U.A. Invingătorii acestor două grupe vor juca între ei pentru a se desemna echipa ce va participa la turneul final.

Asia—Africa: grupa I-a: Taivan, Indonezia. Invingătorul va întîlni echipa R. P. Chineze. *Grupa II-a:* Israel, Turcia; *grupa III-a:* Egipt, Cipru; *grupa IV-a:* Siria, Sudan. Din această zonă se va califica o singură echipă.

UNDE PETRECEM ZIUA DE 1 MAI

In anul acesta, ca și în alți ani, ziua de 1 Mai va constitui un prilej de manifestare a bucuriei de a trăi și munci în patria noastră.

Recomandăm tineretului bucureștean cele mai deosebite reprezentații din programele ce se vor desfășura pe scenele, estradele și în piețele Capitalei.

TEATRUL DE OPERĂ ȘI BALET...

...va oferi un program de cor, soliști vocali și balet, în seara de 1 și 2 mai, pe scena Teatrului de vară din parcul „N. Bălcescu".

OPERETE:

Teatrul de Stat de Operetă va prezenta un program de selecțiuni pe scena în aer liber de la Arenele Libertății în ziua de 1 Mai orele 19,30.

ANSAMBLUL DE ESTRADĂ

...va deplasa o echipă cu artiști de frunte ce vor oferi un program de cîntece, scenete, monologuri satirice etc. spectatorilor care vor fi prezenți în seara de 1 Mai în marea Piață a Republicii.

TEATRUL DE VARĂ

...din Parcul de Cultură și Odihnă „I. V. Stalin" va găzdui pe scena sa, formațiile cunoscute și apreciate ale Radiodifuziunii, Orchestra de muzică populară „Barbu Lăutaru", echipele artistice ale sindicatului Auto-C.F.R., Poligrafie 1 și altele.

LA TEATRUL DE VARĂ DIN PARCUL „N. BĂLCESCU"...

...vor sosi echipele Complexului C.F.R. Grivița Roșie și ansamblului M.A.I.

LA TEATRUL DE VARĂ „23 AUGUST"

...corul, soliștii și formațiile artistice de dansuri ale uzinelor „23 August", F.R.B., Electroaparataj și Ansamblul artistic al C.C.S. vor prilejui spectatorilor o seară de neuitat.

PE ESTRADE — JOC ȘI CÎNTEC

Da, așa va fi! În parcurile Capitalei, în piețe, scuaruri, terenuri sportive, se vor ridica estrade unde în lumina reflectoarelor — băieți și fete în costume naționale vor juca și vor cînta.

La estrada de amatori din Parcul de Cultură și Odihnă „I. V. Stalin" vor evolua echipele de artiști amatori de la Trustul 18 instalații, Academia R.P.R., Căminul Băneasa și altele.

În Piața Republicii, spectatorii vor putea urmări programele formațiilor artistice I.S.E.P., Combinatul „Casa Scînteii", fanfara militară și altele. La Gara de Nord ansamblul Teatrului C.F.R. Giulești, fanfara M.F.A. și echipele artistice de la F. C. „Gh. Gheorghiu-Dej" și Gara de Nord. Estrada din Cișmigiu va fi locul unde formațiile de artiști amatori ale M.T.N.A., Ministerul Prevederilor Sociale, IPROMET, Poligrafie 2 și altele vor prezenta programe variate de dans, cîntec, joc.

Dar este peste putință de a reda aici, în spațiul acesta, o listă complectă. Sfătuim pe tinerii ce vor să petreacă o seară plăcută să viziteze estradele din Parcul „9 Mai", Vitan, Otopeni, Parcul Libertății (estrada și arenele), Popești-Leordeni, estrada ștrand Obor, Ferentari...

FILM ÎN AER LIBER

Pe ecranele ridicate în piețe odată cu căderea serii se vor proiecta o serie de filme artistice și documentare de scurt și lung metraj. Iubitorii ecranului pot viziona filmele în jurul orelor 20 la cinematografele în aer liber din Banu-Manta, Parcul Copiilor, Dudești-Cioplea, Jilava, Halele Obor.

ȘI ACUM... POFTIȚI LA DANS!

In seara zilei de 1 Mai, tinerii prezenți în parcurile, în piețele, în fața estradelor și în orice colțișor unde vor răsuna acorduri de muzică, se vor avînta în iureșul dansului. Perechi de tineri vor dansa, vor rîde și vor petrece.

Răspunsurile
lui N. A. Bulganin şi N. S. Hruşciov
la conferinţa de presă de la Londra

In ziarul de ieri am publicat ştirea în legătură cu conferinţa de presă de la Londra şi declaraţia citită de N. A. Bulganin la această conferinţă.

In continuarea conferinţei de presă, lui N. A. Bulganin şi N. S. Hruşciov le-au fost puse următoarele întrebări:

Intrebare (ziarul englez „Sunday Pictorial"): Sînt mulţumiţi conducătorii sovietici de primirea pe care le-au făcut-o poporul englez?

N. A. BULGANIN: Da, sîntem mulţumiţi.

N. S. HRUŞCIOV: Foarte mulţumiţi.

Intrebare (ziarul englez „Daily Mirror"): Luînd cuvîntul la 23 aprilie la Birmingham, dl. Hruşciov a declarat că lanţurile care încătuşează comerţul internaţional trebuie să fie şi vor fi rupte. Cum se împacă această declaraţie cu declaraţia că U.R.S.S. nu intenţionează să semene discordie în relaţiile dintre Anglia şi S.U.A.?

N. S. HRUŞCIOV: Declarăm şi acum că nu numai că nu vrem să semănăm discordie între S.U.A. şi Anglia, dar am vrea să înlăturăm discordiile de acest fel, astfel încît aceste ţări şi popoare să se poată apropia unul de altul. La rîndul nostru, dorim să ne apropiem de poporul englez, de statul englez, să ne apropiem de Statele Unite ale Americii, de orice stat care se situează pe poziţiile coexistenţei şi păcii. In ceea ce priveşte problema comerţului, între Statele Unite şi Anglia există deja discordie, dar ea n-a fost semănată de noi, ci de Statele Unite. Anglia, după părerea noastră, este interesată în ruperea lanţurilor despre care s-a vorbit aici, în scopul de a ieşi pe calea largă a comerţului internaţional. Aceasta ar fi în interesul Angliei.

Intrebare (Agenţia P.A.P.): Ce perspective s-au deschis pentru coexistenţa paşnică în urma tratativelor care au luat sfîrşit?

N. A. BULGANIN: După părerea noastră perspectivele sînt foarte bune. Credem că aceste perspective se vor îmbunătăţi pe viitor.

Intrebare: Aţi vrea să plecaţi în America?

N. S. HRUŞCIOV: Statele Unite sînt o ţară foarte interesantă. Cine nu ar dori să plece în această ţară dacă ar avea treburi acolo? Oamenii noştri îşi exprimă deseori dorinţa de a pleca în America. Dar, din păcate, uneori se întîmplă ca oamenii noştri să nu primească vize de intrare din partea autorităţilor americane, deşi au fost invitaţi să viziteze Statele Unite. Recent, autorităţile americane s-au temut să lase în S.U.A. pe nişte bucătari de ai noştri invitaţi acolo, temîndu-se, pe cît se vede, ca nu cumva în loc de pîrjoale ei să prepare altceva. (Animaţie în sală). Regretăm existenţa unor asemenea relaţii şi sperăm că ele se vor schimba în bine, în interesul celor două ţări.

Intrebare: Putem aştepta publicarea de informaţii cu privire la realizările sovietice în domeniul tehnicii?

N. A. BULGANIN: Intrebarea este pusă într-o formă prea generală. In ceea ce priveşte ştiinţa, noi sîntem cu totul pentru schimbul de informaţii de acest gen.

Intrebare (ziarul scoţian „Glasgow Bulletin"): Ce părere aveţi despre condiţiile de muncă şi de viaţă din Marea Britanie? In presa sovietică au apărut uneori ştiri potrivit cărora condiţiile de viaţă aici sînt proaste.

N. S. HRUŞCIOV: Se ştie că Anglia a realizat un nivel înalt de dezvoltare a economiei şi culturii sale, dar noi nu am avut posibilitatea să luăm contact direct şi să stăm de vorbă cu englezi de rînd. I-am văzut, în special prin geamurile automobilului, trecînd pe străzile oraşelor voastre. De aceea, ne este greu să dăm un răspuns amplu la întrebarea pusă.

Intrebare: (Agenţia londoneză pentru Orientul Apropiat şi Mijlociu): Veţi acorda liber vize ziariştilor pentru a vizita Uniunea Sovietică?

N. S. HRUŞCIOV: Nu am refuzat vize nimănui. Noi eliberăm vize chiar şi acelor oameni care scriu despre Uniunea Sovietică multe lucruri neplăcute şi mai ales neadevărate. Acordăm vize şi acestor oameni care nu ne sînt pe plac.

Intrebare (ziarul englez „Daily Express"): Va permite oare Uniunea Sovietică, pe bază de reciprocitate, unor echipe de inspecţie occidentale să viziteze orice puncte de pe teritoriul ei şi să controleze dacă se fabrică bombe atomice sau cu hidrogen?

N. S. HRUŞCIOV: Tovarăşul Gromîko a încărunţit răspunzînd la asemenea întrebări în subcomitetul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare. Citiţi cuvîntările sale la şedinţele acestui subcomitet. Acolo se spune tot. (Animaţie în sală, se aud strigăte: nu are încă păr alb). Prezic că poate încărunţi pînă se vor înţelege acolo.

Intrebare: Uniunea Sovietică este un stat foarte puternic, dar puterea ei este concentrată în mîini puţine. Aceasta este primejdios pentru restul lumii. Ce vă propuneţi să faceţi pentru a înlătura această primejdie?

N. S. HRUŞCIOV: In ultima vreme nu s-a mai făcut nici un recensămînt la noi, dar considerăm că populaţia Uniunii Sovietice este de aproximativ 200 de milioane de oameni. Inseamnă că puterea Uniunii Sovietice este concentrată în 400 milioane de mîini. Acest număr va creşte.

N. A. BULGANIN: Cu cel puţin trei milioane de oameni pe an, adică cu şase milioane de mîini pe an (animaţie în sală).

Intrebare (Trustul de ziare şi reviste Kemsley): Veţi scădea oare cursul rublei pentru turişti?

N. S. HRUŞCIOV: Rubla noastră costă atît cît trebuie să coste.

Intrebare (Societatea naţională americană de radiodifuziune): In declaraţie se aminteşte despre năzuinţa de a se reduce cursa înarmărilor. Va reduce oare Uniunea Sovietică sau va convinge alte state prietene ei să-şi reducă livrările de armament pentru ţările din Orientul Mijlociu?

N. S. HRUŞCIOV: Este o întrebare foarte delicată, dar nu ne vom feri să dăm un răspuns. De fapt noi nu livrăm armament nimănui şi am vrea ca şi alte ţări să acţioneze la fel. Totuşi, se livrează armament. De aceea dacă v-am spune că refuzăm orice cerere de a vinde armament, am da un răspuns care nu ar fi adevărat tocmai pentru că alte ţări vînd armament. De aceea poziţia noastră poate fi exprimată astfel: dacă toate ţările ar putea ajunge la o înţelegere asupra tuturor acestor chestiuni prin intermediul O.N.U. sau pe altă cale, noi am sprijini aceasta şi am saluta o asemenea înţelegere. Ea ar permite să se creeze condiţii pentru o viaţă paşnică şi liniştită în acele colţuri ale globului în care se mai observă elemente de nelinişte. Nu ne-am da înlături de a participa la o asemenea acţiune bună, deoarece ea va aduce foloase omenirii.

Intrebare (ziarul francez „France Soir"): Aţi dori să vizitaţi într-un viitor apropiat Franţa?

N. S. HRUŞCIOV: Sîntem reprezentanţii unui mare stat şi ne revine o foarte mare răspundere. De aceea, noi nu dispunem de timpul nostru aşa cum dispune un turist. Sîntem, fireşte, îngrădiţi în alegerea timpului pentru călătoriile noastre. Dacă însă se vor crea condiţiile şi se va ivi necesitatea, sîntem gata să plecăm în orice ţară.

Intrebare: Consideraţi că a dat rezultate călătoria dv. şi că vizita dv. în Anglia a fost utilă?

N. S. HRUŞCIOV: Considerăm că am realizat multe şi că călătoria noastră a fost foarte utilă. Principalul lucru realizat este încrederea între noi, Uniunea Sovietică şi Anglia. Ne-am cunoscut mai bine cu prilejul întîlnirilor noastre cu conducătorii englezi. Ne-am convins că nici poporul Angliei, nici guvernul său nu vor război, şi aceasta este principalul. Am căpătat posibilitatea de a înţelege mai bine situaţia internaţională şi de a duce în mod corespunzător politica noastră.

N. A. BULGANIN a spus în continuare că, din păcate, timpul rezervat conferinţei de presă a trecut şi că e timpul să plece la gară. Ingăduiţi-ne domnilor, a spus N. A. Bulganin, să ne luăm rămas bun de la dv., şi să vă urăm succese.

N. S. HRUŞCIOV a adăugat: Ingăduiţi-ne să vă urăm succese în informarea justă, obiectivă care să contribuie la întărirea relaţiilor de prietenie dintre popoare, la întărirea păcii în lumea întreagă.

MIRNÎI trimite salutul său de 1 Mai cititorilor Scînteii Tineretului

Astăzi, ajunul lui 1 Mai, 92 participanţi ai primei iernări sovietice în Antarctida întîmpină sărbătoarea departe de ţărmurile natale, 19.000 km., mări şi oceane furtunoase, bariera de gheaţă a Antarctidei ne desparte de patrie. Patria este departe, dar ne este ca niciodată aproape nouă în aceste zile în preajma zilei de 1 Mai. Acum, deasupra noastră nu foşneşte frunzişul tînăr al copacilor, nu curg rîuri primăvăratece. In locul ploilor de primăvară şi al primelor furtuni, în aer este zăpadă. Vîntul o aşează în troieni mari. Orăşelul este aproape complect acoperit

Se apropie iarna antarctică, dar în orăşel este primăvară. Ea se simte peste tot — pe strada Lenin şi în salonul mare al colectivului, în pavilioanele oamenilor de ştiinţă, peste tot se simte o înviorare de sărbătoare. Nu se opreşte nici pentru o clipă munca de cercetări. Oamenii de ştiinţă sînt ziua şi noaptea la posturile lor. In aer se ridică baloane şi sonde de radio. In scutul de gheaţă se forează de către cercetători puţuri pentru a măsura temperatura gheţei în orizonturi diferite. Printre gheţarii de pe ţărm geografii au început observarea coloniei de pinguini împărăteşti. Incălzind cu mare greutate sub ger motoarele, aviatorii fac zboruri în interiorul Continentului — acolo unde printre furtuni şi geruri înaintează kilometru cu kilometru partida cu sănii-tractoare ale expediţiei sovietice. Şi toţi — piloţii Gorochin şi Poliakov, navigatorii Morozov şi Tulin, mecanicii de bord Miachinchin şi Mohov, cercetătorul de gheţuri model şi geofizicianul Glebovschi se adună la salonul mare pentru a-l pavoaza de sărbătoare. Strălucesc luminile mari ale lustrelor şi reflectează pe tavanul alb. Pereţii sînt tapetaţi, mobila este deja aranjată. Ei termină pavoazarea saloanelor de muzică şi de fumat. Pe ecran răsar sclipirile de la lumina proiectorului. Pilotul Cas, inginerul de aparate Ganiuschin şi navigatorul Chirilov controlează instalaţia de cinema. Ei au aranjat două proiectoare de cinema şi camera de proiectare. La intrare în saloane este atîrnat scutul de reclamă. Deasupra — inscripţia tăiată din furnir: cinematograful „Pinguin". De trei ori pe săptămînă se proiectează aici filme sovietice şi străine. La centrul de radio de recepţie tîmplarii Firsov şi Hudobcencov împreună cu radiştii termină aranjarea cabinelor de convorbiri.

Cabina va fi tapiţată cu un material moale pentru a îndepărta sunete străine. In ajunul lui 1 Mai noi vom vorbi la telefon cu Moscova, Leningrad — cu rudele şi prietenii noştri. Legătura radio-telefonică la o distanţă aşa de mare — cincisprezece mii kilometri în linie dreaptă — a fost instalată de prima oară de bravii noştri radişti la 9 aprilie. Spre saloane se grăbesc de la schimbul lor mecanicul centralei electrice — Smirnov, electromecanicul Musailov. Are loc repetiţia pentru festivalul artistic de amatori. Cercul este condus de energeticul-şef Iudin. La 30 aprilie după adunarea solemnă închinată lui 1 Mai amatorii vor da în faţa tovarăşilor lor un concert sărbătoresc. In saloane vor răsuna melodiile cîntecelor noastre, ale cîntecelor despre patrie, partid, despre iubiţii noştri cărora le este dor de noi şi care ne aşteaptă acasă. La 1 Mai, cînd oamenii muncii din lumea întreagă vor ieşi pe străzi şi în pieţe, acei ce iernează la „Mirnîi" vor defila cu steaguri pe strada Lenin. In această zi gîndurile noastre se vor îndrepta spre Piaţa Roşie.

Oamenii de ştiinţă, aviatorii, tractoriştii, — noi toţi am descărcat vase, cu toţii am fost constructori ai observatorului de la Polul Sud „Mirnîi". E greu şi primejdios drumul cercetătorilor polari. A cunoaşte natura Antarctidei, a marelui continent acoperit de ghiaţă, a face ca natura asta să servească pe om — în aceasta constă sarcina expediţiei noastre. In această zi — ziua de 1 Mai, noi vom toasta împreună, cu tovarăşii noştri care pe tractoare intră tot mai adînc în interiorul continentului. Ei au parcurs deja un drum greu de peste 300 km.

După demonstraţie ne vom aduna la o masă tovărăşească. Atunci noi vom ridica paharele cu vinul cel mai renumit de Crimeea, pentru patria noastră, pentru marele nostru popor sovietic, pentru popoarele marelui lagăr socialist. Seara, fascicolele luminoase ale proiectoarelor se vor încrucişa cu ciorchinii rachetelor colorate. Ele se vor ridica pe boltă, unde arde strălucitor aurora polară. Acesta va fi salutul nostru în cinstea sărbătorii de 1 Mai. Transmitem salutul nostru fierbinte de 1 Mai, cititorilor „Scînteii tineretului".

ALEXANDR COCETKOV
Operatorul cinematografic al expediţiei
Corespondent special al ziarului „Komsomolskaia Pravda".

Antarctida-„Mirnîi"

BUCUREŞTI? Vă vorbeşte staţiunea în derivă „Polul Nord-6"

Spre sfîrşitul lunii martie, cînd, în cele din urmă, a fost găsită gheaţa pe care se putea amenaja o nouă staţiune de derivă pentru cercetări ştiinţifice, a sosit aici primul grup de colaboratori ştiinţifici. Vremea era frumoasă, cerul senin. Temperatura atingea minus 30 de grade. De jur împrejur, nămeţii de zăpadă înconjurau banchiza. Soarele nu apărea la orizont zile şi nopţi în şir. Instalînd corturile speciale de locuit şi aparatele ştiinţifice, noi am început primele observaţii meteorologice, astronomice, hidrologice.

Pe neaşteptate (cum se întîmplă întotdeauna în Arctica) vremea s-a înrăutăţit brusc. A început să bată un vînt puternic, să viscolească. In corturile speciale, încălzite cu gaz, s-a făcut frig. Munca ştiinţifică şi lucrările gospodăreşti nu au încetat însă. Bucătarul staţiunii, comsomolistul Nicolaev, a pregătit o astfel de masă, care s-a dovedit atît de gustoasă, încît toţi au declarat că niciodată nu s-a servit încă o asemenea mîncare. Toţi sîntem bine dispuşi, glumele nu mai contenesc.

Avioanele care ne aduc utilaj ştiinţific şi de gospodărie aterizează tot mai des în staţiunea noastră. De curînd, ne-au sosit case de lemn din elemente prefabricate şi un tractor. Preocupaţi cu munca nimeni nu a observat cum, pe neaşteptate, de după blocurile de gheaţă a apărut un oaspete polar — ursul alb, care se îndrepta spre cîinele nostru. Două focuri trase în sus l-au determinat însă să se întoarcă şi să nu ne mai împiedice să lucrăm.

Cu fiecare zi tabăra noastră capătă tot mai mult un aspect de adevărată aşezare omenească. Corturile speciale şi căsuţele de locuit, aparatele ştiinţifice sînt aşezate după indicaţiile stricte ale arhitecturii moderne. Gheaţa este păstrată curată, pentru ca primăvara să nu albă loc aici dezgheţuri puternice. Sub influenţa căldurii razelor solare, temperatura a atins, după minus 30 de grade, minus 3 grade. Dar aceasta nu pentru mult timp. Din nou a început viscolul şi temperatura a coborît pînă la minus 20 de grade.

Cu toate condiţiile climaterice neprielnice, datorită ajutorului reciproc, noi obţinem succese însemnate. Sfera cercetărilor noastre creşte mereu, precum şi condiţiile noastre de viaţă care se îmbunătăţesc continuu. Am construit din corturi o cabină de campanie. Toţi am trimis radiograme rudelor, prietenilor, am felicitat organizaţii şi instituţii din patrie cu prilejul zilei de 1 Mai.

In noaptea de 30 aprilie spre 1 Mai, cînd la voi va fi încă întuneric, la noi va fi deja dimineaţă. Micul nostru colectiv se va aduna pentru miting şi demonstraţie. In timpul nopţii vom asculta la aparatele de radio desfăşurarea demonstraţiei de 1 Mai la Moscova şi în alte oraşe. Ne va face plăcere să primim de la cititori veşti despre succesele lor în muncă şi la învăţătură. Toţi participanţii la lucrările ştiinţifice ale staţiunii îşi vor îndeplini sarcinile ce le revin.

In munca noastră ne ajută mult şi atenţia tinerilor prieteni de peste hotare. Toţi participanţii staţiunii în derivă „Polul Nord-6" felicită călduros tineretul din Republica Populară Romînă cu prilejul zilei de 1 Mai.

BRIAZGHIN
meteorolog-astronom al staţiunii în derivă „Polul Nord-6"

Alo! Aici Dresda
La graniţa a trei ţări prietene

Oldrichoc, acesta era numele ce se putea citi pe ştampila poştei aplicată pe scrisoarea pe care a primit-o acum cîteva zile Evelyne Bier, care locuieşte într-o localitate de lîngă Zittau — oraş situat la frontiera a trei state prietene: R.D. Germană, R. Cehoslovacă şi R.P. Polonă. Scrisoarea era de la prietena Evelynei, Miroslawa Nowakowa, din Republica Cehoslovacă vecină. Anul trecut, de 1 Mai, cele două tinere s-au cunoscut la Zittau; de atunci le leagă o strînsă prietenie.

Aidoma Evelynei, sute de tineri şi tinere din Zittau, oraşul situat la frontiera celor trei state, scriu prietenilor lor din R. Cehoslovacă şi R.P. Polonă.

In 1950, tinerii şi tinerele din organizaţiile „Tineretul Liber German", „Uniunea Tineretului Cehoslovac" şi „Uniunea Tineretului Polonez" s-au întîlnit pentru prima oară la Zittau cu prilejul unei mari reuniuni a celor trei ţări; de atunci ei se întîlnesc în fiecare an, fac schimb de experienţă şi leagă o prietenie tot mai puternică. Tinerii din Zittau pregătesc cu entuziasm în aceste zile o nouă reuniune a tineretului din cele trei ţări care va avea loc la 8 mai. In dimineaţa acestei zile, în care poporul german sărbătoreşte aniversarea eliberării sale de sub jugul fascismului, sute de tineri şi tinere vor îmbrăţişa pe peronul gării din Zittau pe prietenii lor polonezi şi cehoslovaci. Printre ei se va afla şi Evelyne, venită în întîmpinarea prietenei ei Miroslawa.

Va avea loc de asemenea un schimb de experienţă între tinerii muncitori de la uzinele de automobile „Phänomen" din Zittau cu tovarăşii lor de branşă din R. Cehoslovacă şi R.P. Polonă. In dimineaţa zilei de 8 mai, tinerii muncitori textilişti ai celor trei ţări vor fi gazdele fruntaşei în muncă Frieda Hockauf din Zittau, care le va vorbi despre metodele ei de muncă. După amiază, în cadrul unei reuniuni amicale, tineretul german, cehoslovac şi polonez se va întrece la cîntec, dans, jocuri şi sport.

La sutele de scrisori care trec acum dincolo şi dincoace de graniţele ţărilor noastre, se vor adăuga după acest 8 mai altele, ceea ce va întări şi mai mult solidaritatea frăţească a tineretului din R.D. Germană, R. Cehoslovacă şi R.P. Polonă.

HELMUT HUBNER
corespondent al ziarului „Junge Welt" pentru regiunea Dresda.

Aveţi legătura cu Roma
Sub semnul unităţii

La Roma, la Milano, în toate oraşele mari şi mici din Italia muncitorii se pregătesc cu intensitate să întîmpine cu manifestaţii măreaţa zi de 1 Mai. Este suficient să mergem cu gîndul numai cu cîţiva zeci de ani în urmă pentru a ne aminti primele manifestaţii legate de ziua muncii, cînd acestea erau atacate pe faţă şi cu brutalitate de către autorităţile statului şi organizaţiile catolice. Iar acum pînă şi organizaţia catolică de tineri muncitori — A.C.L.I. — se pregăteşte pentru manifestaţiile de 1 Mai. Aceasta constituie o oglindire a modului în care ideile lumii muncitoare înaintează pretutindeni. Astăzi nu mai există organizaţii de masă care să cuprindă un număr mare de muncitori şi care să poată ignora ziua de 1 Mai.

In acest an, în ceea ce-i priveşte pe tinerii muncitori italieni se remarcă unele fapte care merită să fie relevate. Tineretul muncitor fie că urmează sindicatele unitare, fie că se încadrează în A.C.L.I., se pregăteşte să sărbătorească ziua de 1 Mai sub semnul aceloraşi revendicări.

Tineretul muncitor cere o schimbare de structură a societăţii italiene, o transformare care să deschidă tinerei generaţii perspective mai luminoase. Mărturie în acest sens sînt cîteva fapte care s-au petrecut chiar în ultimele zile. La Genova au avut loc zilele trecute două manifestaţii de tineret din care s-au născut revendicări asemănătoare: „Conferinţa naţională a tineretului muncitor" şi „Intîlnirea membrilor A.C.L.I pentru îndrumarea profesională". întîlnire la care au participat delegaţi ai tineretului muncitoresc catolic din întreaga ţară. Conferinţa tineretului muncitor s-a desfăşurat cu participarea a 400 tineri muncitori din fabrici aparţinînd atît sindicatelor unitare cît şi sindicatelor catolice, aceasta în pofida împotrivirii pe care conducătorii acestora din urmă au încercat să o opună acestei participări. Conferinţa s-a deschis prin citirea scrisorii unui tînăr muncitor, membru al C.I.S.L. — sindicat catolic — care spunea: „Sînt un tînăr înscris în C.I.S.L. şi simt nevoia de a fi alături de întregul tineret muncitor ori de cîte ori este nevoie să fie dezbătute problemele fundamentale pentru a se ajunge la îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă".

Care sînt aceste probleme fundamentale? Conferinţa tineretului muncitor, într-o dezbatere aprinsă, a arătat că problema fundamentală care-i frămîntă pe tinerii muncitori este aceea a şomajului şi a luptei pentru învăţămîntul profesional.

Aceleaşi probleme au dominat şi dezbaterile organizate de A.C.L.I.,

Aceasta este atmosfera în care tinerii muncitori italieni se pregătesc să întîmpine şi să sărbătorească ziua de 1 Mai. Desigur că unele organizaţii de tineret catolice vor încerca să contracareze demonstraţiile legate de ziua de 1 Mai. Acest lucru a devenit însă din ce în ce mai greu, deoarece cererile tineretului muncitor italian, indiferent de curentul ideologic căruia îi aparţine, coincid din ce în ce mai mult cu cererile de a se aplica o politică precisă care între altele să aibă drept ţel lichidarea şomajului în rîndurile tineretului, şomaj care afectează şi astăzi încă milioane de tineri muncitori.

Iată deci care este în preajma acestei zile de 1 Mai, stindardul comun al tineretului muncitor italian. Faptul că 1 Mai va fi sărbătorit în mod solemn nu numai de organizaţiile înaintate ale muncitorilor, ci chiar şi de organizaţiile sindicale catolice constituie un simptom al faptului că treptat forţele celor ce muncesc au un rol dominant în viaţa naţională şi că acest fapt îşi face din ce în ce mai mult loc în conştiinţa tuturor păturilor ce alcătuiesc populaţia Italiei.

PAOLO PESCETTI
Corespondentul „Scînteii tineretului" la Roma

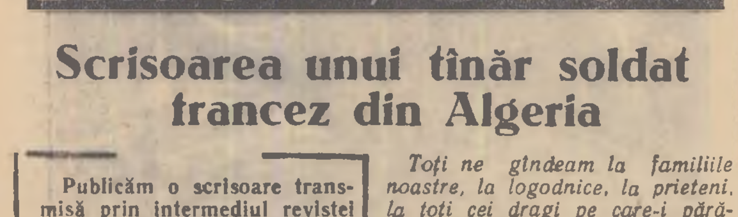

l'avant-garde

UN JEUNE FRANÇAIS NOUS ÉCRIT D'ALGÉRIE,
MET A JOUR LA MISÈRE DU PEUPLE ALGÉRIEN,
PROCLAME LA RÉPROBATION DU CONTINGENT
A L'ÉGARD DES MESURES DE GUERRE ET DIT:

LA SOLUTION, C'EST LA PAIX

Scrisoarea unui tînăr soldat francez din Algeria

Publicăm o scrisoare transmisă prin intermediul revistei franceze „l'Avant-garde" de un tînăr soldat francez din Algeria. Desigur că scrisoarea nu a putut fi semnată pentru a-l feri pe tînărul soldat de represiuni. In scrisoare se spune printre altele:

Ajunşi la Marsilia ne-am îmbarcat a doua zi dimineaţa pe un vas care transporta trupe.

Toţi ne gîndeam la familiile noastre, la logodnice, la prieteni, la toţi cei dragi pe care-i părăseam.

De abia debarcaţi am şi avut prilejul să vedem binefacerile colonialismului: tineri prost îmbrăcaţi, foarte mulţi în picioarele goale, cerşetori...

Nu puteam face un pas fără ca numeroşi copii de 10-12 ani să nu ne tragă de mînecă propunîndu-ne să ne lustruiască pantofii. Aceasta îmi aducea aminte de cîntecul lui Yves Montand — „Micul lustragiu de pe Broadway". Cîntecul este valabil şi pentru aceşti puşti sărmani, care sînt obligaţi de mici să cîştige bani pentru a avea ce mînca...

A doua zi, la ora 4 dimineaţa ne-am îmbarcat. Direcţia necunoscută. 80 de kilometri de Alger. La ora stabilită am fost treziţi şi două ore mai tîrziu luam trenul format din vagoane de vite. 3 ore mai tîrziu am ajuns la destinaţie.

Ajunşi la destinaţie sîntem cazaţi la ferme. Făceam parte dintr-un pluton de fermă.

Incepusem deja să luăm contact cu populaţia satelor arabe. Am văzut o mizerie îngrozitoare. Cum ne vedeau în uniformă militară toţi se înfricoşau. Ofiţerii ne ordonau să scotocim casele, din pivniţă şi pînă-n pod. Unii dintre noi refuzau să execute asemenea treburi. Eram revoltaţi de rolul care trebuia să-l jucăm.

Unii dintre noi încercau să se apropie de populaţia algeriană. Locuitorii ne vorbeau de viaţa lor grea, de speranţele lor.

Cînd ofiţerii ne zăreau urlau; ei voiau să ne vadă procedînd asemenea corpului expediţionar din Indochina.

Noi ne comportam omeneşte faţă de populaţie, deoarece inima noastră ne dicta astfel. Sîntem tineri muncitori şi nu putem vedea alţi muncitori ca şi noi, trăind în mizerie.

Multe alte lucruri s-ar putea spune despre viaţa noastră în Algeria. Nu numai că ne riscăm viaţa pentru interese străine nouă dar avem şi o existenţă materială foarte grea.

Toţi sîntem de acord că este posibil să se negocieze cu cei contra cărora luptăm.

Incetarea focului, negocieri — iată soluţia, singura care este în conformitate cu interesele celor două popoare.

Şi aceasta este numai una dintre nenumăratele declaraţii pe care le publică ziarele şi revistele democratice din Franţa, exprimînd solidaritatea tineretului francez cu lupta poporului algerian. Iată alăturat şi o fotografie care reprezintă o demonstraţie la Paris; pe pancarde scrie: „U.J.R.F." (Uniunea Tineretului Republican din Franţa) „Cercul Hispono — Suiza" (o mare fabrică): „Pace în Algeria".

U.J.R.F
CERCLE
HISPANO-SUIZA
BOIS-COLOMBES
PAIX EN ALGERIE

De vorbă cu oaspeţii din Iugoslavia

In holul hotelului „Ambasador" i-am întîlnit zilele trecute pe tovarăşii din delegaţia muncitorilor metalurgişti iugoslavi care ne vizitează ţara. Discuţia a pornit bineînţeles de la vizita făcută la uzina „23 August".

— După cele ce am văzut în uzină — ne-a spus tov. Rudolf Janko, membru în prezidiul C.C. al sindicatelor metalurgice din R.P.F. Iugoslavia, conducătorul delegaţiei — am impresia că muncitorii romîni au o conştiinţă ridicată. La „23 August" se produce astăzi mai mult şi mai bine decît pe vremea capitaliştilor. Vizitînd halele uzinei am văzut foarte mulţi tineri care munceau cu mult avînt.

— Intr-un loc — interveni tov. Tomo Vrabec, preşedintele C.C. al sindicatului metalurgiştilor din R. P. Croată — ne-a fost prezentat un muncitor care depăşeşte zilnic norma de trei ori. De la oameni ca el au de învăţat nu numai muncitorii din Romînia...

— Şi mai trebuie remarcat un lucru — adăugă celălalt membru al delegaţiei, tov. Zlatko Popovici, membru în prezidiul comitetului republican al sindicatului metalurgiştilor din R. P. Sîrbă — muncitorii de la „23 August" au învăţat să facă maşini pe care altădată, după cît mi s-a spus, erau aduse din străinătate.

Stînd de vorbă, am aflat că tov. Rudolf Janko este din Liubliana. Ne-am adus aminte de vizita făcută nu de mult de o delegaţie sindicală din R.P.R. în Iugoslavia; cu acest prilej la uzina „Litostroi" din Liubliana s-a vorbit despre schimbul de delegaţii şi de experienţă cu uzina „23 August".

— Cunosc bine „Litostroiul" — a spus tov. Janko. In multe privinţe e asemănător cu „23 August". Şi una şi alta produc în special unicate, au multe probleme comune, adesea greutăţi identice. Desigur, sînt şi multe lucruri diferite. „Litostroi" e o uzină nouă. Construcţia ei a început în 1947 şi se mai construieşte şi astăzi. Colectivul, deci, e tînăr, n-are o experienţă de muncă, o tradiţie a sa. Totuşi, muncitorii de acolo au realizat lucruri mari, remarcabile. Iată de ce în cadrul unui schimb de experienţă între cele două uzine, ar avea mult de învăţat ambele colective.

— Faptul acesta — adăugă tov. Vrabec — ar contribui fără îndoială la strîngerea legăturilor prieteneşti dintre muncitorii ţărilor noastre, ceea ce are o mare importanţă în lupta noastră comună pentru pace şi bunăstare.

Apoi cei trei tovarăşi din Iugoslavia au vorbit despre splendida impresie pe care le-a lăsat-o vizitarea Palatului pionierilor.

...La început promisesem că-i vom reţine doar cîteva minute. Ele trecuseră cu prisosinţă, aşa că ne-am luat rămas bun de la reprezentanţii metalurgiştilor iugoslavi. La despărţire, ei au transmis cititorilor noştri următorul salut de 1 Mai, salut pe care îl reproducem şi în facsimilul alăturat:

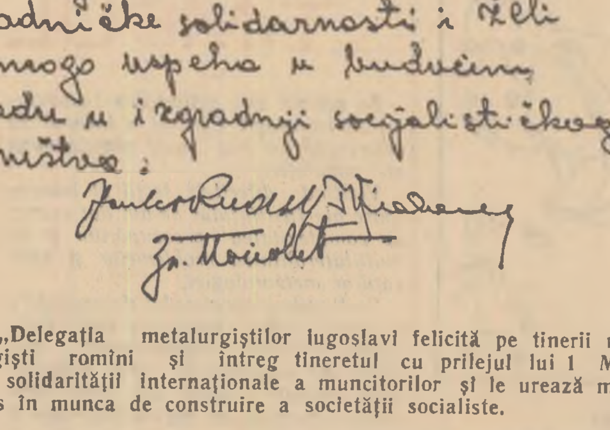

Delegacija jugoslavenskih metalaca
čestita mladim Rumunjskim
metalcima i ostaloj omladini,
„1 Maj" dan međunarodne
radničke solidarnosti i želi
mnogo uspeha u budućem
radu u izgradnji socijalističkog
društva:

Janko Rudolf

„Delegaţia metalurgiştilor iugoslavi felicită pe tinerii metalurgişti romîni şi întreg tineretul cu prilejul lui 1 Mai, Ziua solidarităţii internaţionale a muncitorilor şi le urează mult succes în munca de construire a societăţii socialiste.

RUDOLF JANKO, TOMO VRABEC, ZLATKO POPOVICI"

Gînduri către prietenii romîni

Au trecut doi ani de cînd am vizitat pămîntul Romîniei prietene şi amintirile de neuitat nu mi-au pălit nici pentru o clipă

In preajma marei sărbători de 1 Mai, pe care ne pregătim să o întîmpinăm împreună, îmi apar deosebit de viu în minte frînturi din viaţa poporului romîn.

Păşind pe teritoriul Romîniei, ori ce oaspete străin — şi mai ales dintr-o ţară de democraţie populară — este interesat să studieze şi să facă comparaţie între vechea şi noua Romînie, să cerceteze amprentele noului, aidoma unui arheolog care cercetează viaţa de mult apusă. Şi trebuie să precizez pe loc că amintirile care acum le retrăiesc îmi evocă în primul rînd şi înainte de toate noua Romînie, Romînia care construieşte cu succes socialismul.

N-am să uit, de pildă, niciodată convorbirea pe care am avut-o cu unul dintre conducătorii Sfatului popular al Oraşului Stalin. Oraşul a luat o dezvoltare de mari proporţii. Din anul 1949 numărul populaţiei oraşului s-a dublat, s-a reconstruit şi lărgit uzina de tractoare, uzina „Steagul Roşu" care produce în Romînia pentru prima dată autocamioane în serie a devenit o întreprindere uriaşă. Imi amintesc că şi eu, ca şi orice tînăr, am aflat cu bucurie că utemiştii au construit un stadion, iar pe un teren distrus de bombardament au amenajat un parc de 21 hectare. O profundă impresie a produs asupra mea vizitarea şcolii profesionale din Oraşul Stalin, unde atelierele moderne, dormitoarele confortabile, sălile spaţioase destinate activităţii culturale demonstrează viaţa de azi a tineretului din noua Romînie.

Acum, în pragul sărbătorii clasei muncitoare de pretutindeni, îmi amintesc cu o deosebită bucurie de realizările muncitorilor romîni, de construcţia hidrocentralei „V. I. Lenin" de la Bicaz. Am intrat în tunelul hidocentralei care străpunge munţii. De atunci am citit cu satisfacţie în presa romînească că străpungerea tunelului a fost terminată.

Acum, de 1 Mai — sărbătoarea noastră comună — gîndurile îmi zboară spre Romînia prietenă şi doresc atît cunoscuţilor cît şi celor pe care nu-i cunosc, tinerilor noştri prieteni romîni, noi sucese în muncă

TÁBORI ANDRÁS
Budapesta

Vă invităm
la o
CĂLĂTORIE...
...în culisele
cetăţii filmului
...în Baker-Street,
221 bis
...şi în bd. Bălcescu
la circ
...cu creatorii de modele
...cu Yves Montand
la Roma
...pe întinsul
acestei
pagini
Ce-a
ÎNTÎMPLAT

CÎND PE PLATOUL DE TURNARE E LINIŞTE...

Mă dusesem la Buftea cu gîndul să scriu un reportaj despre filmele aflate pe platoul de turnare. Dar vechea zicală „socoteala de-acasă nu se potriveşte cu cea din tîrg" s-a dovedit a fi valabilă. La coborîrea din autobus m-a întîmpinat vestea că în zilele acelea nu se turna nimic pe cele 4 platouri.

Am rămas descumpănită. Totuşi am deschis una din uşile grele de fier şi am pătruns în interiorul uneia din clădirile acelea încă roşii, netencuite pe dinafară.

Ceea ce am văzut în atelierele din interiorul acestor clădiri a avut darul de a mă convinge că la centrul de producţie cinematografică din Buftea se lucrează intens chiar şi atunci cînd pe platourile de turnare e întuneric.

Intrarea spre platouri se face printr-o sală imensă ce se numeşte „degajament". Aici se montează elementele standard din decor înainte de a fi introduse pe platou.

In acest fel praful stîrnit de montarea decorurilor, atît de dăunător aparatelor de filmat, este evitat.

Pe platouri este o linişte desăvîrşită. Toate sînt cufundate în întuneric. Numai platoul nr. 4 este oarecum luminat. Pe uşa gigantică de metal, o flacără albăstruie contura silueta mărită a unui sudor.

In filmul „Rîpa dracului", a cărui turnare va începe curînd, există o scenă în care unul dintre eroi mergînd cu pluta este luat de şuvoaie, pluta se sfărîmă, butucii se îngrămădesc în jurul lui, bucăţi de stîncă se prăvălesc asupră-i.

Scena trebuie să fie fără îndoială redată pe ecran cît mai veridic, dar ce te faci cu interpretul care va fi nevoit să suporte toate acestea pe pielea lui? Cinematografia a găsit soluţia pentru toate acestea.

La secţia de mulaje se pot vedea butuci enormi care pot fi ridicaţi fără nici un efort într-o mînă, bolovani care nu pricinuiesc rău nici măcar atunci cînd îţi cad în cap şi alte asemenea lucruri. Infăptuitorii acestor „minuni" sînt Virgil Herghi şi Geta Durabală, iar materia primă este hîrtia şi încă de cea mai proastă calitate — maculatură. Acum, în secţie se lucrează în vederea zilelor cînd pe platoul de turnare se va înregistra pe peliculă întîmplări de neorezut.

Filmul „Afacerea Protar", cerea la un moment dat ca pe fereastră să se vadă Bucureştiul noaptea cu mulţimea lui de lumini.

Secţia machete a soluţionat această problemă. Tovarăşul Stănescu cu colectivul lui s-a apucat să clădească blocuri cu cîte 7-8 etaje care nu au însă o înălţime mai mare decît cea a unui stat de om. Astfel, pe un spaţiu mic şi cu mijloace modeste, „Bucureştiul noaptea" a fost realizat.

*

E drept, nu se filma. Pe platouri era linişte. Dar activitatea în diferitele ateliere şi secţii era intensă.

V-aţi speriat? N-aveţi nici un motiv. Leul a pornit la plimbare prin Bucureşti ca să cunoască oraşul. Plimbarea prin parc se pare că nu-i displace, ba chiar întîlnirea cu fetiţa l-a cam... intimidat. E firesc! Leul n-are decît un an şi jumătate, iar pînă nu de mult locuia la Leipzig. Acum este cetăţean al Bucureştiului....

Dar am uitat să vă facem cunoştinţă cu el. Seara, dacă vă duceţi la circ, îl veţi întîlni în arenă. El este unul din cei 4 parteneri ai dresoarei Dina Mihalcea. Spectatorii îl cunosc deja, iar dresoarea îl apreciază pentru... blîndeţea lui. Nu zîmbiţi: deşi este... leu, nu-i chiar atît de fioros precum îl arată înfăţişarea. De aceea dresoarea îl alintă: Urechilă. Porecla i se trage de la o bătaie zdravănă ce i-au tras-o „colegii" de pe urma căreia vreo cîteva zile o ureche a fost cam deteriorată.

Am fi nedrepţi dacă vorbind despre Urechilă, am omite pe ceilalţi trei lei: Bela, Ada şi Barbara. Toţi patru apar seară de seară în arena circului şi mulţumesc publicului spectator pentru aplauzele cu care sînt răsplătiţi.

Ca orice actori consacraţi, cei patru lei folosesc cu grijă timpul. Dimineaţa se odihnesc, repetă şi iau masa. Vă interesează meniul? Este îndeajuns de consistent: cîte 7 kg de carne, untură de peşte, vitamine, 2 kg. lapte şi... 2 ouă bătute (probabil pentru ca glasul să rămînă mereu cristalin). Vrem să adăugăm că hrana este supravegheată cu grijă de către D-na Mihalcea, astfel încît leii să fie feriţi de eventuale indispoziţii stomacale...

Şi acum cîteva cuvinte despre dresoare: Dina Mihalcea ne-a mărturisit că a început să dreseze animale încă de la vîrsta de 6 ani cînd s-a specializat să domesticească pisici sălbatice. Mai apoi precocele înclinaţii spre dresuri le-a părăsit în favoarea hipismului şi, mai ales, a artei dramatice. Leii i-a dresat de cînd aceştia aveau 6 luni. Un mare ajutor a primit din partea dresorului cehoslovac Malek.

Punem aci punct. Nu de altceva, dar restul de amănunte le puteţi afla ca spectatori în stalurile circului.

A PARIS

NU! LA ROMA

...A fost turnat ultimul film în care cunoscutul cîntăreţ francez Yves Montand deţine rolul principal. Filmul poartă titlul „Oameni şi lupi" şi a fost realizat în regia marelui regizor italian Giuseppe de Santis. Principalul rol feminin este deţinut de actriţa italiană Silvana Mangano. In numerele viitoare vom reveni cu amănunte asupra filmului. Pînă atunci vă sfătuim să citiţi scenariul filmului apărut în întregime în revista sovietică de specialitate „Isskustvo Kino".

Iată şi alte cîteva ştiri culturale de peste hotare:

MOSCOVA: Minunatul roman al lui Gorki „Mama", a cărui ecranizare vom avea în curînd prilejul să o vizionăm, l-a inspirat compozitorului Hrennikov o operă care va fi pusă în scenă de colectivul Teatrului Mare din Moscova în cinstea celei de a 40-a aniversări a Revoluţiei din Octombrie.

BUENOS AIRES: Recent a avut loc la Teatrul de Operă primul concert al tînărului violonist sovietic Leonid Kogan. Ziarele argentiniene publică articole elogioase asupra concertului. Ziarul „La Prensa", subliniază măiestria remarcabilă a violonistului sovietic.

MODA pe glob

Ne-am gîndit să prezentăm cititorilor noştri cîteva din creaţiile de modă din Berlin şi Paris. Modelele berlineze sînt destinate celor ce vor pleca la Olimpiada de la Melbourne, ţinînd seama de clima australiană. Rochia pe care o vedem în al doilea clişeu este unul din modelele pariziene de primăvară.

Vă plac modelele?

BERLIN

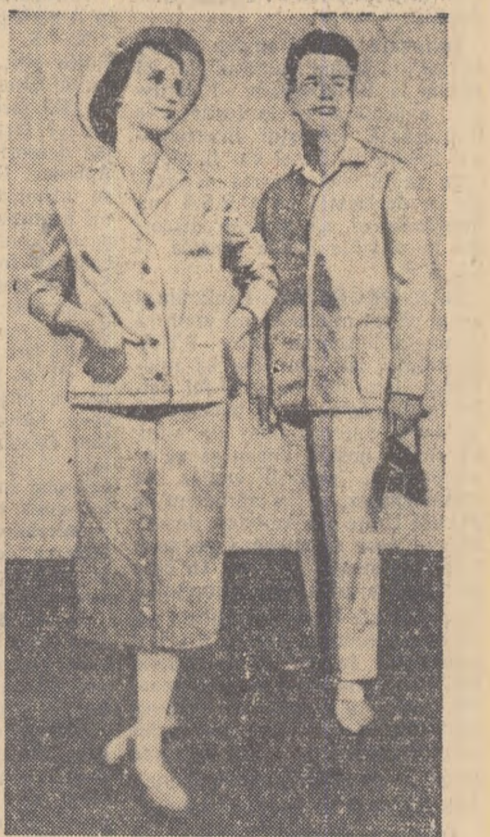

PARIS

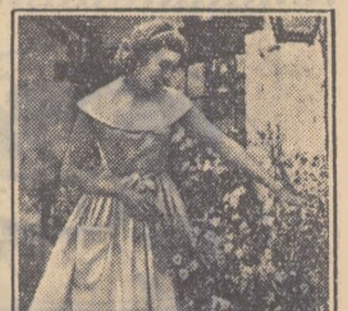

A existat Sherlock Holmes?

Desigur că această întrebare v-aţi pus-o de nenumărate ori auzind sau citind despre celebrul detectiv englez Sherlock Holmes. Agerimea minţii lui, curajul l-au făcut iubit multor milioane de cititori. Adresa i-o cunoaşteţi: Baker Street nr. 221 bis, Londra. Nenumăraţi sînt străinii care vizitînd capitala Angliei caută această străduţă pentru a vizita locuinţa celebrului Holmes. Tocmai de aceea municipalitatea londoneză a organizat într-una din clădirile acestei străzi o expoziţie în care a reconstituit apartamentul lui Sherlock Holmes. Iată de altfel ce scria municipalitatea londoneză în această privinţă: „Holmes a fost una din cele mai vii inteligenţe ale vremii sale. El şi-a croit o reputaţie internaţională care rar a putut fi egalată în orice domeniu. Şi totuşi el a avut o atît de mare oroare de reclama personală, încît rari sînt oamenii de valoarea lui care să fi lăsat atît de puţine urme asupra acţiunilor lor. Tot ce se ştie cu privire la viaţa şi opera sa o datorăm prietenului şi biografului său devotat, doctorul John H. Watson. Doctorul Watson a fost un medic practician care-şi petrecea tot timpul cu bolnavii şi omenirea trebuie să-i fie foarte recunoscătoare pentru informaţiile pe care a găsit mijlocul şi timpul necesar să le redacteze şi să ni le transmită. Consiliul municipal din St. Marylebone, fiind pătruns de onoarea ce s-a făcut acestui cartier prin faptul că Holmes a ales Baker Street pentru a locui şi lucra acolo, organizează această expoziţie cu scopul de a arăta vizitatorilor, printre care mulţi preţuiesc scump sa memorie, că Holmes nu este uitat acolo unde a trăit".

Şi apartamentul a fost reconstituit aşa cum ni-l aducem aminte din cărţile respective: nu lipseau pipele lui Holmes, indispensabile desigur unui englez şi încă detectiv, cărţile pe care le citea etc. Au fost introduse doar nenumăratele cărţi care s-au scris asupra celor două personaje: Holmes şi Dr. Watson. Există lucrări care poartă asemenea titluri: „Sherlock Holmes şi muzica", sau „Studii despre Baker Street". Astfel de cărţi discută în mod serios cu largi argumentări motivul pentru care Holmes lua de pildă stupefiante, atitudinea lui faţă de femei. Intr-o astfel de lucrare, care are peste 300 de pagini, se afirmă cu toată seriozitatea că cu toată aparenta sa lipsă de atracţie şi de tandreţe faţă de sexul slab, Holmes privea totuşi femeile cu un viu interes. Iar la sfîrşitul uneia din lucrări există un adevărat chestionar prin care cititorul poate să probeze dacă cunoaşte sau nu aventurile lui Holmes. Iată cîteva din întrebări: cînd s-a deghizat Holmes în explorator norvegian?; cine a zdrobit partea stîngă a craniului, şi al cui, în sala de aşteptare a gării din Charing Cross?; cînd a recomandat dr. Watson stricnina ca sedativ?

Interesul cititorilor faţă de aventurile lui Holmes este exprimat şi de o amuzantă întîmplare pe care o relatează revista „In apărarea păcii": „In 1891, cînd Holmes dispăruse şi s-a crezut că murise, consternarea a fost generală, pînă în 1894 cînd s-a anunţat că zvonul fusese fals şi că în realitate Holmes făcuse explorări în Tibet sub numele de Sigerson. Publicul britanic a respirat uşurat".

După toate cele povestite mai sus, ce credeţi în concluzie: A EXISTAT SAU NU SHERLOCK HOLMES? Aţi fi tentaţi probabil să răspundeţi: DA. Vă înşelaţi. Acest celebru personaj este creaţia scriitorului englez sir Arthur Conan Doyle. Pe vremea cînd Doyle îşi scria cărţile, atît el cît şi familia erau foarte supăraţi că numai romanele sale poliţiste erau apreciate, în vreme ce cele „serioase" nu se bucurau de atenţia cititorilor. Dar tocmai primele l-au făcut celebru, dovedind că Doyle este un om cu inteligenţă deosebită şi cu vaste cunoştinţe în cele mai diferite domenii.

Continuarea aventurilor lui Holmes este atît de dorită de cititori, încît Adrian Conan Doyle, cel mai mic fiu al lui sir Doyle, împreună cu un alt autor de romane poliţiste, au colaborat pentru a scrie o continuare a povestirilor celebrului detectiv.

Cel mai mic automobil din lume

De curînd ziarul „Politika" din Belgrad a prezentat cel mai mic automobil din lume, construit de montorul de automobile Miodrag Gyekica din Sarajevo. El a conceput acest automobil doi ani în şir, reuşind să bată „recordul" stabilit de alt constructor — un inginer din München care a construit un automobil liliputan lung de 1,80 metri şi lat de 80 cm., cu o viteză de 15 kilometri pe oră. Noul automobil construit de Gyekica are o lungime de 1,78 metri, o lăţime de 78 cm. şi o viteză de 60 kilometri pe oră, dar, cum spune Gyekica după instalarea unor dispozitive de ventilaţie va putea atinge şi o viteză de 80 kilometri pe oră. Construcţia automobilului liliputan este identică cu aceea a automobilelor de dimensiuni normale.

UMOR italian

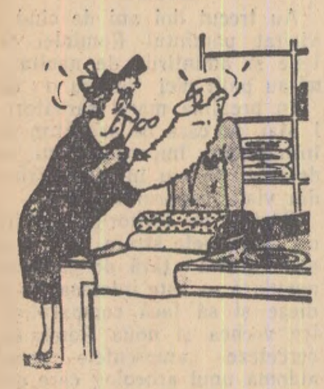

— Cît costă metrul!

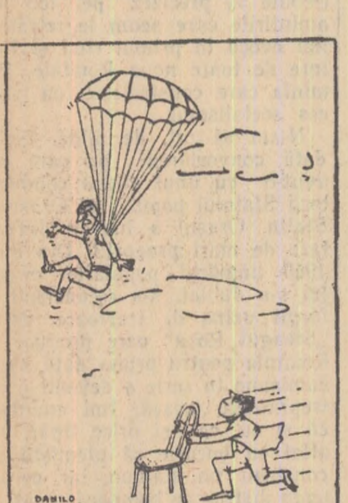

Privind două fotografii

Priviţi cele două fotografii alăturate. In prima, un copil anormal abia născut. Iar în cea de a doua...

Dar să vă povestim pe scurt despre ce este vorba înainte de a vă da amănunte în legătură cu cea de a doua imagine.

Anul trecut s-a născut la Praga, cu patru luni înainte de termen, un copil. El cîntărea 650 de grame şi măsura 33 cm. De obicei un astfel de copil nu trăieşte. Dar medicii cehoslovaci n-au dezarmat; l-au plasat imediat într-un aparat special încălzit, alimentat permanent cu oxigen, unde a trăit primele două luni jumătate (prima foto.)

Cu ajutorul unui tub introdus în stomac el a fost hrănit cu lapte de la mama sa. Copilul se dezvolta foarte încet, era permanent într-o stare de somnolenţă. Respira rar şi foarte slab. Apoi el a început să crească şi mai tîrziu a început să ţipe. Copilul a fost salvat. Cînd a ajuns să cîntărească 2,750 kg. mama lui l-a scos din spital, copilul rămînînd sub permanent control medical (fotografia a doua). Şi acesta este numai unul din copiii născuţi anormal salvaţi de medicii praghezi.

Cette photo est la plus triste de l'année

Această fotografie a apărut în ziarul „Paris — Presse L'Intransigeant" sub titlul „Cea mai tristă fotografie a anului". Iată traducerea integrală a explicaţiei apărută în ziarul francez: „Această fotografie este fără îndoială cea mai tristă din istoria boxului. Ea reprezintă pe fostul campion mondial de box, categoria grea, Joe Louis trîntit la pămînt într-un meci de catch organizat la Miami (SUA). Acest om cu o mînă abătută a fost odinioară invincibilul „bombardier negru", cel mai mare boxer de categoria grea al timpurilor moderne, dar cu toate că cîştigurile sale au atins suma fabuloasă de 600 milioane franci astăzi nu i-a rămas decît... o datorie la fisc de 100 de milioane. De aceea el a început să joace catch".

Şi aceasta nu este numai soarta lui Joe Louis ci şi a altor mari campioni — cum a fost de exemplu celebrul atlet negru J. Owens — siliţi să moară în mizerie.

Pagină realizată de EDGARD OBERST, SERGIU BRAND şi RODICA ŞERBAN.
Ilustraţii: A. CALISTRAT.

Încercaţi şi dvs.?

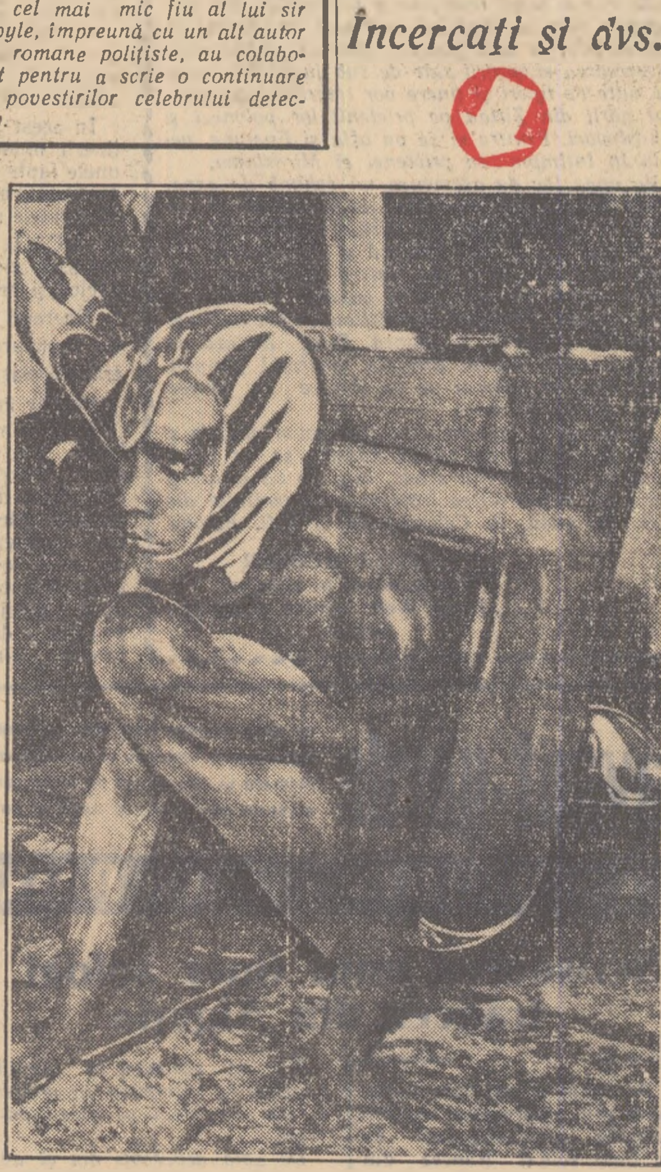

Două mîini, două picioare... Şi totuşi care sînt mîinile şi care sînt picioarele? Dilema aceasta a creat-o Clemendore, contursionist (un gen de acrobat cu o deosebită flexibilitate a corpului) din insulele Trinidad. Precum se poate observa din clişeu în această încolăcire a corpului cu greu deosebeşti mîinile şi picioarele.

Vă încumetaţi să-l imitaţi?

Cum va fi TIMPUL?

In ultimii ani, activitatea Institutului Meteorologic Central a început să intereseze tot mai mult masele largi ale populaţiei.

Vizitînd diferitele secţii şi laboratoare ale Institutului ne-am dat seama de complexitatea preocupărilor şi de multilateralitatea problemelor şi aplicaţiilor meteorologiei.

Pe hărţile laboratorului de prevedere a timpului sînt transcrise toate indicaţiile staţiilor meteorologice, sub forma de simboluri şi cifre. Meteorologii prezintă o serie de hărţi complexe întocmite cu regularitate din 6 în 6 ore. Pe aceste hărţi apar cu claritate poziţiile ocupate succesiv de diferitele mase de aer şi de zonele „frontale" de separaţie dintre ele, astfel că se poate aprecia direcţia şi viteza lor de deplasare.

Schimbarea bruscă a timpului e provocată de trecerea acelor zone de contact şi interacţiune dintre mase de aer apropiate, dar extrem de diferite ca proprietăţi fizice.

In ţara noastră al cărui teritoriu este compartimentat de culmile Carpaţilor, desfăşurarea proceselor atmosferice nu decurge uniform şi simplu ci adeseori se produc perturbaţii şi schimbări rapide, localizate numai în anumite sectoare. In asemenea împrejurări elaborarea prevederii timpului nu este întotdeauna o operaţie prea simplă.

Activitatea meteorologilor noştri este sprijinită continuu de Serviciul Hidrometeorologic al Uniunii Sovietice. Şi acum un răspuns la întrebarea: cum va fi timpul?

In acest an în luna mai se aşteaptă predominarea timpului umed şi noros, datorită mai multor invazii de aer maritim dinspre vest. Acestea vor alterna cu cîteva faze de timp senin, iar spre sfîrşitul lunii vor cădea ploi locale cu caracter torenţial.

In zona de munte, în jurul datei de 1 mai va predomina timpul rece, cu vînt intens din sectorul vestic şi cu înnorări intermitente.

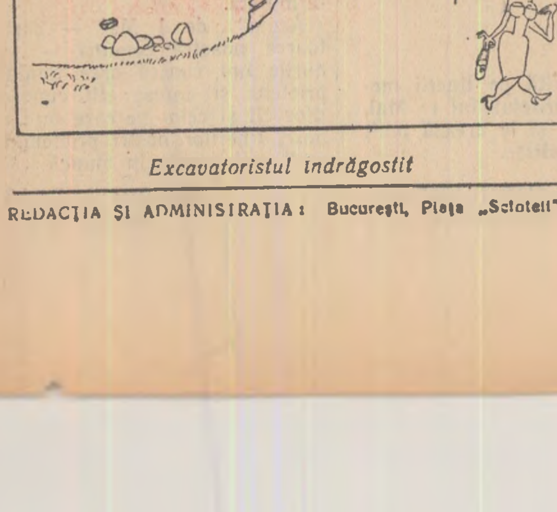

Excavatoristul îndrăgostit

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii". Tel. 7.60.10. Secţia scrisori, tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". SIAS — 3452 — 52